

Міністерство освіти і науки України
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
факультет соціології
кафедра галузевої соціології

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:
«КУРДСЬКІ БІЖЕНЦІ В УКРАЇНІ»

Спеціальність: 054 «Соціологія»
Освітня програма: Соціологія
Освітній ступінь: магістр
Кваліфікація: магістр соціології

Автор:
Ахмад Барзан Алі
студент магістратури

Науковий керівник:
Черних Геннадій Андрійович
кандидат соціологічних наук, асистент

Магістерська робота допущена до захисту
рішенням кафедри галузевої соціології

Протокол № _____ від « ____ » _____ 20__ р.

Зав. кафедри _____ доц. Безрукова О.А.

Київ 2021

Реєстрація

номер

дата

підпис лаборанта кафедри

Рекомендовано

до захисту

підпис наукового

керівника

ініціали,

прізвище наукового керівника

Результат захисту

оцінка

дата

захисту

Голова ЕК

підпис

ініціали,

прізвище

Члени ЕК

підпис

ініціали,

прізвище

підпис

ініціали,

прізвище

підпис

ініціали,

прізвище

підпис

ініціали,

прізвище

Секретар ЕК

підпис

ініціали,

прізвище

Анотація. В даній магістерській роботі представлено соціологічний аналіз сучасних міграційних процесів пов'язаних з проблемою курдських біженців в Україні. Робота спирається на теоретичні доробки соціологічних досліджень курдських біженців західних дослідників П. Рондо, Дж. Річа, П. Лерха, М. Масіньйона, М. Вагнера, М. Міллінгена, В. Мінорського та вітчизняних соціологів Д. Пасічника, В. Волохова, І. Червінка, А. Моренчука, А. Сасюка, О. Багана. Також автор застосовую в своїх теоретично-методологічних засадах праці вітчизняних соціологів Л. Ази, А. Ручки, С. Брітченко, О. Габріеляна, І. Євтуха, С. Єфімова, Я. Кондратьєва, Н. Марченко. Мета дослідження полягає у визначенні статусу курдських біженців в Україні методом емпіричного соціологічного дослідження.

Ключові слова: курдські біженці, міграція, мобільність.

Summary. This master's thesis presents a sociological analysis of modern migration processes related to the problem of Kurdish refugees in Ukraine. The work is based on theoretical works of sociological research of Kurdish refugees by Western researchers P. Rondo, J. Rich, P. Lerch, M. Massignon, M. Wagner, M. Millingen, V. Minorsky and domestic sociologists D. Pasichnyk, V. Volokhov, I. Chervinka, A. Morenchuk, A. Sasyuk, O. Bagan. The author also uses in his theoretical and methodological principles the work of domestic sociologists L. Aza, A. Ruchka, S. Britchenko, O. Gabrielyan, I. Yevtukh, S. Yefimov, J. Kondratiev, N. Marchenko. The purpose of the study is to determine the status of Kurdish refugees in Ukraine by empirical sociological research.

Key words: Kurdish refugees, migration, mobility.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ КУРДСЬКИХ БІЖЕНЦІВ.....	10
1.1 Соціологічні теорії та концепції досліджень біженців.....	10
1.2 Визначення поняття «біженець» в соціології.....	18
1.3 Соціологічні дослідження курдських біженців.....	22
Висновки до першого розділу.....	23
РОЗДІЛ 2. СТАН І ПРОБЛЕМИ КУРДСЬКИХ БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ	
2.1 Соціально-демографічний портрет курдів-біженців.....	
2.2 Перешкоди на шляху адаптації курдів-біженців.....	
Висновки до другого розділу.....	31
РОЗДІЛ 3. ЕМПІРИЧНІ СОЦІОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ КУРДСЬКИХ БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ.....	32
3.1 Методологія емпіричного соціологічного дослідження.....	32
3.2 Результати емпіричного соціологічного дослідження.....	35
Висновки до третього розділу.....	59
ВИСНОВКИ.....	60
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	65

ВСТУП

Глобальні та внутрішні процеси все більше впливають на життя людей, що призводить до збільшення мобільності. Як результат, деякі добровільно переїжджають до іншої країни з метою кращої реалізації своєї особистості, професійних чи інших інтересів, тоді як інші (біженці, внутрішньо переміщені особи) тікають зі своєї країни громадянства (громадянства), щоб уникнути асиміляції, переслідування та насильства або шукати притулку. . від голоду, епідемій, стихійних лих.

Міграція як складне і багатогранне явище традиційно вивчається в різних науках: демографії, економіці, політології, історії, соціології, антропології тощо. У той же час глибокі зміни в соціальній структурі постмодерного суспільства вимагають відокремлення знань про міграцію в гуманітарна парадигма як особлива область дослідження міграційних процесів, яка використовувала б як предмет свого дослідження соціологічний метод і теоретичні конструкції аналізу. На наш погляд, здається цілком розумним розпочати розробку деяких теорій середній рівень у самостійному напрямку науки про суспільство - соціології міграції.

Однак слід зазначити, що, незважаючи на накопичений соціологічною наукою значний обсяг знань з міграційних питань, все ще важко говорити про існування загальної теоретичної та методологічної концепції аналізу міграційних процесів. У кращому випадку можна говорити про розробку ряду підходів до вивчення явища міграції. Тому проблема теоретичного вивчення явища міграції населення на конкретному прикладі є актуальною для дослідження.

Мета дослідження полягає у визначенні статусу курдських біженців в Україні методом емпіричного соціологічного дослідження. Ця мета вимагала вирішення низки завдань:

- Аналізувати соціологічні теорії та концепції досліджень біженців;
- Визначити біженця в соціології;
- Описати соціально-демографічний портрет курдів-біженців;

- Визначити перешкоди для адаптації курдів-біженців;
- Провести емпіричне соціологічне дослідження курдів-біженців в Україні;
- Провести якісну та кількісну обробку результатів експериментальні дослідження;
- Узагальнити матеріал для того, щоб сформулювати рекомендації та висновки.

Об'єкт дослідження є курдські біженці в Україні.

Предмет дослідження є політикою України щодо біженців та переміщених осіб.

Наступні методи були використані в процесі дослідження: діалектичний метод пізнання; логічні та формально-логічні методи; метод порівняння, узагальнення, систематизації та синтезу, статистичний та порівняльний аналіз.

Наукова новизна з отриманих результатів полягає в дослідженні і далі розробка теоретичних основ формування та вдосконалення стратегії соціологічного розвитку країни.

Практичне значення отриманих результатів. Сформульовані та обґрунтовані в роботі наукові положення, висновки та пропозиції можуть бути використані для підвищення ефективності стратегії соціологічного розвитку України у питаннях, що стосуються біженців та переміщених осіб шляхом проведення реформ.

Для вирішення виявлених проблем був використаний комплекс взаємопов'язаних методів дослідження.

Теоретичні методи (вивчення психолого-педагогічної літератури, вітчизняна та зарубіжний досвід з проблеми дослідження, аналізу, синтезу, узагальнення та систематизація теоретичних та експериментальних даних, порівняння, прогнозування) для визначення мети та завдань дослідження.

Емпіричні методи (анкети, інтерв'ю, інтерв'ю, спостереження, тестування, створення та вирішення проблемних ситуацій, педагогічний експеримент (встановлення, формуючий, контрольний (статистична обробка отриманих результатів)) використовувались для отримання фактичні дані про

стан досліджуваної проблеми на практиці та обробці проміжний та заключний зріз після експериментальної роботи.

Теоретичні та інформаційні основи дослідження є основними Положення соціологічної теорії щодо формування стратегії соціологічного Розвиток країни, законодавча база для формування умов життя біженців в Україні, періодичні видання та монографії, матеріали міжнародних, всеукраїнських науково-практичні конференції. Розвитку України в питаннях, що стосуються біженців та переміщених осіб, а також статистичних матеріалів Державної служби статистики Україна.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Було приділено багато уваги останні роки до проблеми міграційних процесів та їх різноманітності, таких як біженці та переселенців. Це питання також вивчали правознавці, і соціологи, і демографи, і психологи, і економісти, і філософи, і політичні вчені. Однак воно не втратило своєї актуальності з якихось причин, як об'єктивних, так і суб'єктивних. Серед робіт, які були безпосередньо присвячені біженцям та внутрішньо переміщених осіб, слід згадати наукові розробки таких західних країн дослідники, такі як Г. Гудвін-Хілл, Л. Холборн, Т. Хаммар, Т. Шульц, Г. Беккер, Дж. Мінцер, А. Хансен та ін.

Також взяла участь концепція аналізу міграційних процесів місце у вітчизняній науці. В Україні нові явища міграції є лише теоретично починають вивчатися. Демографи, етнологи, соціологи, політологи та юристи беруть участь у процесі своїх досліджень. У 90-х роках твори Л. Ази, С. Брітченко, О. Габріелян, І. Євтух, С. Єфімов, Я. Кондратьєв, Н. Марченко, В. Були опубліковані Новіков, Ю. Олефір, С. Пиріжков, І. Прибиткова, О. Піскун, А. Ручка, Ю. Римаренко, Н. Лакізи-Сачук, В. Стешенко, В. Суботенко, А. Хомрі, О. Шампура та інші автори. У роботах цих авторів аналізуються напрями міграції, робляться спроби класифікувати мігрантів за категоріями, проблеми окремих груп мігрантів (депортовані, біженці, шукачі притулку) вивчаються, регулюють правові документи аналізуються міграційні відносини в Україні, аналізується навчальна та енциклопедична література підготовлений. З'явився інтерес до

вивчення історії та культурних особливостей курдського народу переважно в 19 - на початку 20 ст. Саме в цей період формується і подальший розвиток буржуазних відносин, зростання темпу життя та соціокультурних розвиток відбувається. Усі держави, особливо європейські, мали велику потребу природних ресурсів, тому вони не могли ігнорувати багаті на запаси руди і нафтові землі етнічний Курдистан. XIX століття ознаменувало початок піднесення націоналізму. Війни і повстання курдів, в яких вони постійно брали участь, або на Русі на стороні інших держав або між собою, поступово переростали в боротьбу за власну свободу. Наразі надсилають держави, зацікавлені в поширенні свого впливу на Сході представники Курдистану, деякі з яких живуть серед курдів населення роками, вивчаючи його мову, культуру, історію, економічні характеристики та так далі. Першими серйозними дослідниками курдів є англійці, французи, росіяни, є також праці німецьких, італійських, польських, вірменських курдологів, це, зокрема, М. Сайкс, П. Лерх, М. Клер, П. Рондо, В. Віграм, Ф. Міллінген, О. Манн, Е. Нольде, А.

Сафрастян, А. Саркісян, Н. Марр, В. Мінорський, О. Вільчевський та ін. З 1960-х до початку 1990-х курдські теми залишались у полі зору Радянські вчені М. Лазарєв, Т. Арістова, О. Жигаліна, М. Гасратян, Є. Васильєва та інші, і їх твори не були позбавлені упередженості та пропаганди. , зокрема, що найкращі умови для національного та культурного розвитку курдів створюються лише в СРСР. Відомо також про дослідження курдського араба Шамілова, який народився в сучасна Туреччина, але була прихильником комуністичної ідеології, згодом оселилася у Вірменії, де він став курдським радянським письменником.

Серед різних аспектів курдології курдський національний характер і культурні особливості становлять особливий інтерес. П. Рондо, Дж. Річ, П. Лерх, М. Масіньон, М. Вагнер, М. Міллінген, В. Мінорський та інші одними з перших присвятили свої наукові дослідження цієї теми. Найзначніша науково-пізнавальна робота вивченню курдів присвячено дослідження В. Нікітіна, який був російським консулом в Персія, член Міжнародного азіатсько-етнографічного товариства в Парижі. В. Нікітін Провів багато років серед цього

народу, вільно володів курдською мовою, писав кілька історико-етнографічні праці, в 1956 р. видано книгу французькою мовою «Курди», яка складається з дванадцяти глав і містить інформацію про походження, лінгвістичну та антропологічна характеристика курдів, культурні та ментальні особливості та ін. Переклад російською мовою І. Фарізова, ця книга вийшла в 1964 році.

Сучасні дослідники курдської теми, як українські, зокрема Д. Пасічник, В. Волохов, І. Червінка, А. Моренчук, А. Сасюк, О. Баган та іноземні: А. Ейде, К. Краус, А. Розас, С Кочай, Х. Хасан, А. Амоян, М. Гасратян, Е. Манго, Звертають увагу М. Лазарєв, В. Аватков, А. Зубкова, С. Задонський, М. Лебський та ін. головним чином до його соціально-політичного аспекту. Актуальність наукових досліджень курдів проблеми для України, схожість історичної долі обох народів звертає увагу в його дисертаційному дослідженні «Курдська проблема в міжнародних відносинах у Близький Схід у середині 70-х - 90-х ». і Бхарі Абдулла Хадер (кандидатська дисертація захищена в 2000 у Національному університеті імені Тараса Шевченка).

Структура дипломної роботи бакалавра включає вступ, три основні розділи, висновки, список джерел.

Матеріали дослідження представлені на 56 аркушах. Джерельна база нараховує 53 позиції джерел інформаційної літератури.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ КУРДСЬКИХ БІЖЕНЦІВ

1.1 Соціологічні теорії та концепції досліджень біженців

Загальний аналіз міграційних процесів проводиться в рамках різних теоретичних концепцій. Основною метою розробки концепцій є створення «Ситуація порозуміння» для виявлення тенденцій та закономірностей міграції, визначення її причини та наслідки, передбачити основний напрямок руху населення.

Слід зазначити, що концепції міграції розробляються на макро і мікрорівні, для розвинутих країн та країн, що розвиваються, внутрішніх та міжнародних міграція, для певних видів міграції, вільна та примусова міграція тощо. Розвиток міграційних концепцій характеризується динамічністю, пошуком альтернативних підходів. Однак, незважаючи на великий інтерес, загально визнаного не існує концепція міграції сьогодні. Сучасні концепції міграції поєднують аналіз причин та наслідки міграції. Вивчення цих проблем включає відповідь на наступні питання:

- а) Хто мігрує?
- б) За яких умов мігранти приймають міграційні рішення, які саме найважливіші причини цього рішення?
- в) Куди їдуть мігранти (або на якій відстані), куди вони виїжджають?
- г) Коли вони мігрують?
- д) Які наслідки міграції? [Мойсієнко, с.156-158].

Причини міграції на макрорівні вивчаються на основі характеристик районів виїзду та поселення мігрантів. На цьому рівні аналізуються обсяг, інтенсивність, напрямки міграційних потоків, їх ефективність. Вплив складу мігрантів на процес прийняття рішень на користь міграції більш повно аналізується на мікрорівні. Міграція відображає реакцію індивіда (сім'ї) на різні обставини - реальні та потенційні, з якими стикається особа в місці свого проживання та можливостях поза нею. Недоліки аналізу міграції на мікрорівні

цілком очевидні через складність обліку впливу об'єктивних причин міграції, насамперед соціально-економічних характеристик районів виїзду та поселення. Тому виникає проблема інтеграції різних рівнів вивчення причин міграції на макро- та мікрорівнях.

Перш за все, важливо підкреслити, що сучасне теоретичне розуміння міжнародної міграції, як правило, ведеться в рамках неокласичного підходу, який бере свій початок у теорії «слаборозвинених економік». Відповідно до неокласичної економічної теорії макrorівні, міграція по суті зумовлена географічними відмінностями у попиті та пропозиції робочої сили. Розрив у заробітній платі змушує робітників із низькооплачуваних регіонів рухатися до високооплачуваних. Неокласичні економічні теорії мікрорівню показують, що працівник прагне максимізувати дохід від своєї роботи. Однак, перш ніж він може отримати високу зарплату на новому місці, він повинен зробити певні інвестиції, які включають матеріальні витрати на переїзд, пошук роботи, вивчення нової мови, подолання труднощів при адаптації до нового ринку праці, психологічні витрати на спілкування. Зі втратою старих та встановленням нових комунікаційних зв'язків.

Автор відомого поняття «міграційні фактори» - Е. Лі,

Підсумовуючи дослідження Е. Равенштейна сформулював загальну теоретичну схему аналізу обсягів міграції, потоків і протитоків, а також характеристик мігрантів, згідно з якими причинами міграції є поєднання факторів тяги.

Ті, що змушують людей залишати місця походження. І фактори тяжіння - ті, що є привабливими для них в інших регіонах. Однак слід зазначити, що ця теорія не охоплює всю сукупність складних мотивацій мігрантів і часто піддається критиці [39, с.117-120]. Також не враховується той факт, що так званий раціональний вибір обмежений принаймні кількома факторами, які не підлягають індивідуальному контролю. Таким чином, особи не можуть вільно маніпулювати імміграційною політикою, правилами в'їзду в країну - і це значною мірою визначається рішенням про еміграцію [30, с.83].

Типовим прикладом неокласичного підходу може бути праця М. Тодаро. Їх основні положення полягають у тому, що обсяг міжнародної міграції дуже залежить від величини розриву між фактичними заробітками мігранта на місці виїзду

А очікуваний - за місцем в'їзду [Massey].

Значний прогрес у обґрунтуванні причин міграції в неокласичній економіці на мікрорівні пов'язаний з теорією людського капіталу. Первісна установка теорії - пояснення економічного процесу, заснованого на принципі раціональної поведінки особистості - була перенесена на міграцію. Основи теорії були закладені в працях американських економістів - представників чиказької школи (Т. Шульц, Г. Беккер, Дж. Мінцер, А. Хансен та ін.). Як інвестиційне рішення, засноване на очікуваних витратах та винагородах з часом. Згідно з цією теорією, люди обирають напрямок міграції, який може бути більш продуктивним, враховуючи рівень їхньої кваліфікації. Але перш ніж вони можуть отримати більш високу заробітну плату, що відповідає вищій продуктивності їх праці, вони повинні зробити певні витрати. Останні включають матеріальні витрати на переїзд, підтримання їх існування в період переїзду та пошуку роботи, професійну підготовку до роботи на новому місці, за необхідності вивчення мови та культури, продаж рухомого та нерухомого майна, втрату заробітної плати під час переїзду, труднощі в адаптації до нового ринку праці тощо. Психологічні витрати означають втрату або послаблення сімейних чи інших зв'язків, відмову від рідної мови та культури, необхідність набуття нових звичок. Вигоди від міграції поділяються на грошові та негрошові. Останні також включають психологічні переваги. Відповідно, витрати також поділяються на грошові та негрошові. Теорія людського капіталу знайшла широке застосування у вивченні міграції. Він лежить в основі багатьох моделей міграції, розроблених за останні 20-30 років [32, с.173-192].

Розглядаючи концептуальний простір сучасної теорії міграції, слід мати на увазі, що в сучасній західній науці конкурують два основні теоретичні підходи в аналізі міграційних процесів. Відповідно до першого з них суб'єктивним

фактором є вирішальне значення для розуміння явища міграції - особи, які приймають міграційні рішення і в цій якості стають безпосередніми агентами міграції; відповідно до другого, одне і те ж значення приписується об'єктивному фактору - різним структурам, що стимулюють або стримують міграцію [30, с.78].

Водночас теорія історичного структуралізму стала альтернативою неокласичному підходу в 1970-х. У своїх дослідженнях С. Кастлз, Г. Косак, М. Кастельс та М. Ніколінакос, спираючись на теорію залежного розвитку та теорію світових систем (1, 3-4), визначили підхід, який підкреслює аналіз міграційного процесу в контекст нерівномірного розвитку капіталізму та необхідність розглядати міграцію як систему, в якій усі частини світу пов'язані людськими потоками та протитоками [30, с.79].

С. Кастл у своїй роботі з аналізу європейської міграції в 1970-х рр. [10, 11, 12] припустив, що конкретні траєкторії мігрантів розташовувались у контексті глобальної та національної економічних систем. Таким чином, міграція розглядалася не як окрема подія, а як динамічний процес, масштаби та напрями якого визначалися державним регулюванням та рівнем промислового розвитку окремих країн [8]. Відповідно до цієї теорії дії самих мігрантів визначаються структурами державного капіталізму. Первинні механізми в політичній та економічній

Моделью імміграції є держава та капітал [21, с.122]. З огляду на це, М. Бойд підсумував недоліки цього підходу так: «Реальна небезпека полягала в тому, що недостатньо соціалізований погляд на міграцію як на дію, повністю обумовлену індивідуальними бажаннями та уподобаннями, замінив надто соціалізованою, згідно з якою люди пасивні учасники міграційного процесу, що розгортається соціальними силами в часі та просторі» [9, с.641].

Варто також звернути увагу на ті соціальні явища, які в реальному міграційному процесі служать своєрідним мостом між структурами «та» агентами». Це сім'я чи домогосподарство (домогосподарство), на рівні яких знаходяться рішення про міграцію найчастіше створюються і так звані мережі (тобто мережі), тобто соціальні зв'язки та контакти [30, с.86-87].

Таким чином, відбувається перехід від концептуальних уявлень про міграцію, спираючись на концепції індивідуального раціонального вибору, до нової економічної теорії міграції, висунутої О. Старком та іншими [Старк]. Згідно з цією теорією, рішення про міграцію приймається не ізольованими особами, а групами взаємозалежних людей, в яких люди діють разом не лише для того, щоб максимізувати очікувані вигоди від міграції, але й мінімізувати ризик невдач. Теоретики нової економічної теорії міграції вважають, що домогосподарства часто посилають своїх представників до інших регіонів, а не лише для поліпшення матеріального добробуту економіки, а й для підвищення їх соціального статусу [21, с.123-124].

Ліндквіст, заснований на теорії структурування Е. Гідденса. Дослідники міграції Дж. Госс та Б. Ліндквіст визначають інститути взаємодопомоги мігрантів як «складне об'єднання індивідів, асоціацій та організацій, завдяки якому соціальна дія всіх цих агентів у їх взаємодії між собою поширюється в часі та просторі. У межах соціального інституту люди діють стратегічно - пропагують свої інтереси. Однак можливості для цього різні і залежать від ступеня доступу до ресурсів та обізнаності з правилами, а це, в свою чергу, може частково визначатися становищем людей в інших соціальних інститутах» [14, с. 319]. Так, Дж. Госс та Б. Ліндквіст намагалися вивести теорію міграції із протистояння об'єктивного та суб'єктивного підходів, використовуючи теорію структурування.

Розглядаються 6 соціально-економічних факторів, на які міграція може вплинути наступним сукупним чином: розподіл доходів, розподіл землі, організація сільського господарства, культурний розвиток, регіональний розподіл людського капіталу та соціальне значення праці. З цієї теорії ми можемо зробити наступні висновки:

- 1) Соціальні, економічні та культурні зміни, викликані міграцією в обох країнах

Країни виїзду та країни перебування, дають потужний внутрішній поштовх подальшому пересуванню людей, неконтрольованому регулюванню, оскільки

механізми зворотного зв'язку загальної причинно-наслідкової обумовленості значною мірою виходять за межі уряду;

2) З часом, навіть за умови значного домашнього безробіття, уряд не в змозі зменшити трудову міграцію через зміну цінностей своїх працівників, які кидають «іммігрантську» роботу;

3) Спостерігається соціальне розшарування професій на «іммігрантів» та на місцеве населення.

Слід зазначити, що розвиток соціологічних знань про міграційні процеси базується на інтеграційних підходах. Соціальна інтеграція як проблема загальної теорії соціокультурних систем, що вивчає умови та показники згуртованості соціальної групи, посіла важливе місце в соціології. Використання терміна «Інтеграція» щодо міграції неоднозначна. Існує три різних підходи до трактування соціальної інтеграції.

Перший підхід найбільш яскраво виражений у роботах С. Ейзеншtedта і називається «поглинанням» або «поглинанням». Абсорбція має три виміри. Перший - показники зростання культурного рівня іммігранта (мається на увазі засвоєння норм і правил поведінки в приймаючому суспільстві). Другий - ступінь занепокоєння іммігранта щодо того, наскільки країна перебування впливає на його індивідуальність, інтереси та здатність справлятися з різними проблемами в новій ситуації. Третя - ступінь стурбованості іммігранта місцем своєї групи мігрантів у соціальному порядку країни перебування.

Другий підхід представлений у працях А. Гордона, який розглядав інтеграцію як асиміляцію, розуміючи її як одновимірний процес, в якому іммігранти поступово втрачають свою стару культуру та ідентифікацію та приймають культуру нового суспільства. За його словами, існує сім видів асиміляції:

1) Зміна культурних установок, включаючи релігію (зростання культурного рівня);

2) Широкомасштабний вихід у первинні групи суспільства, що приймає (структурні асиміляція);

- 3) Широкомасштабний змішаний шлюб (союз);
- 4) Асиміляційна ідентифікація;
- 5) Відсутність упереджень (асиміляція сприйняття стосунків);
- 6) Відсутність дискримінації (асиміляція сприйняття поведінки);
- 7) Відсутність конфлікту з владою (цивільна асиміляція).

Третій підхід відображений у працях Х. Беррі, І. Бурхіса, П. Стокера, які зосередили свою увагу в процесі інтеграції на акультурацію, розглядаючи це як альтернатива асиміляції та розуміння її як зміни культурних зразків поведінки після безпосереднього контакту між групами або особами різних культур. Однак лише три з цих комбінацій (інтеграція з інтеграцією, асиміляція з асиміляцією, індивідуалізм з індивідуалізмом) узгоджуються. Усі інші поєднання суперечливі [21, с.140-146].

Розробка концепцій аналізу міграційних процесів також мала місце у вітчизняній науці. В Україні нові явища міграції теоретично лише починають вивчатися. У процесі своїх досліджень беруть участь демографи, етнологи, соціологи, політологи та юристи. У 90-х роках опубліковані праці Л. Ази, С. Бритченка, О. Габріеляна, І. Євтуха, С. Єфімова, Я. Кондратьєва, Н. Марченко, В. Новікова, Ю. Олефіра, С. Піріжкова, І. Прибиткова, О. Піскун, А. Ручка, Ю. Римаренко, Н. Лакізи-Сачук, В. Стешенко, В. Суботенко, А. Хомрі, О. Шампура та інші автори. У роботах цих авторів аналізуються напрями міграції, робляться спроби класифікації мігрантів, вивчаються проблеми окремих груп мігрантів (депортованих, біженців, шукачів притулку), аналізуються правові документи, що регулюють міграційні відносини в Україні, навчальні і готується енциклопедична література. В результаті впливу генетичних зв'язків надмірний відтік населення з одного району формує високий попит у сільських районах на сезонну міграцію з насичених роботою територій країни. Ланки трансформації між різними типами міграції поділяються на прямі або непрямі. Прямі зв'язки виникають, коли сезонні та маятникові мігранти стають «насправді» мігрантами, і навпаки. Поточні висновки концепція міграційної мобільності населення, сформульована в рамках економічний та соціологічний підхід:

1) Усі види міграції мають рівне право на існування;

2) Необхідність розвитку кожного нового виду впливає з неможливості існуючих видів виконувати властиві їм соціально-економічні функції, тому кожен новий тип міграції формується не автономно, а як доповнення до існуючого комплексу міграцій;

3) На кожен новий тип міграції впливають не лише інші види міграції, але й інші види;

4) Взаємозалежне вивчення різних видів міграції має важливе значення для управління територіальними переміщеннями, а з когнітивної точки зору - для виявлення сутності, функцій та перспектив кожного типу міграційних досліджень були проведені, які виявили взаємозв'язок між переселенням та виживанням мігрантів, і у відносно повному вигляді ця концепція була опублікована наприкінці 80-х.

Таким чином, будь-який завершений процес міграції складається з трьох етапів:

- Початковий, або підготовчий етап, який представляє процес формування територіальної мобільності населення;
- Основний етап, або фактичне переселення населення, міграційні потоки;
- Заключний або завершальний етап, який діє як виживання мігрантів на новому місці. Окремі етапи міграційного процесу тісно пов'язані між собою [40, с. 23-26].

Особливістю сучасного етапу досліджень міграційних процесів на пострадянському просторі є те, що більше уваги приділяється соціологічним підходам до вивчення міграції, а саме складним взаємозв'язкам міграційних процесів та адаптації мігранти до соціального середовища перебування; умови адаптації; фактори, що визначають хід адаптацій; ступінь, час адаптації в різних типах ситуацій; проблеми толерантності та конфліктів у контексті взаємодії етнічних мігрантів з Росією місцеве населення приймаючих соціальних спільнот. Одним із центрів, де почала вивчатися ця соціологічна інтерпретація міграції як соціального процесу та була запропонована стратегія соціологічного аналізу

міграційного процесу як об'єкта дослідження, був команда вчених з Російського державного соціального університету на чолі з Т.Н. Юдіна. Основна увага дослідників зосереджена на визначенні ступеня включеності соціології у вивчення міграційних процесів, а також на виявленні питань, які потребують вивчення в рамки соціологічних знань; розкриття процесу формування соціології міграції як галузі соціологічної науки; визначення об'єкта та предмета соціології міграції, її структури; розширення основних концепцій соціології міграції: міграція, мігранти, міграційна мобільність, а також визначення місця соціології міграції як теорії середнього рівня в системі соціологічного знання; розробка соціологічного підходу до типології міграційних процесів, що дозволяє цілеспрямовано вивчати постійно змінюються типи рухи тощо.

1.2 Визначення поняття «біженець» в соціології

Одним з основних прав сучасної людини є свобода вільного пересування та свобода міграція. Це право закріплено в багатьох міжнародних документах. Кожна держава повинна поважати це право і на рівні його законодавства створювати всі умови для його безперешкодного здійснення впровадження. Міжнародне право має на меті полегшити здатність усіх членів суспільства переміщатися між кордонами різних країн. У цьому контексті важливо визначити правовий статус біженця та можливість отримати притулок у будь-якому країна. Вдосконалення міжнародно-правового регулювання у сфері визнання біженців статус та надання відповідних прав залишається досить актуальним сьогодні і є пріоритетом для міжнародне співтовариство. Це пов'язано з тим, що законодавство окремих країн часто не відповідає міжнародним вимогам щодо визначення статусу біженця. Термін Вперше «біженець» з'явився в міжнародному праві після Першої світової війни, що призвело до необхідності забезпечити належне правове регулювання правового статусу біженців, їх прав та обов'язки.

Основний і універсальний документ, що встановлює поняття терміна «Біженцем» була Концепція ООН щодо статусу біженця 1951 року. Саме її

визначення Термін "біженець" тепер адаптований до законодавства більшості країн, у тому числі Україна [12, с. 98]. Відповідно до Конвенції ООН про статус біженців (1951 р.), біженцем є особа, яка через обґрунтований страх переслідування за ознакою раси, релігія, національність, соціальна група чи політична думка знаходиться поза межами країни, в якій він живе громадянство і не має можливості користуватися захистом цієї країни або не бажати користуватися нею такий захист через такі страхи; або, не маючи певної національності та перебуваючи поза межами країна його колишнього проживання в результаті таких подій не може або не хоче повернутися до нього в результаті таких страхів [12]. Міжнародний протокол 112 про статус біженця 1966 деталізує поняття «біженця» на основі часу. Ці документи є основними такі, що на міжнародному рівні визначають поняття «біженця» та закріплюють права і статус біженців. Відповідно до пункту А (2) ст. 1 Конвенції, що стосується Статус біженців (1951), основна умова, за якої особа може бути віднесена до категорії біженець - це обґрунтований страх переслідування за ознаками раси, релігії, національності, соціальна група чи політична думка [конвенція]. Ця умова набуває чинності, якщо людина має вже перетнув кордон, знаходиться за межами країни походження.

Ще однією умовою визнання особи біженцем є відсутність громадянства країна, яка надала притулок та захист. Держава зобов'язана надати біженцям статус, яким користуються інші іноземці на її території. Заборонено карати біженця за незаконно в'їхав до країни. Крім того, відповідно до міжнародного права, вислання біженців до країни, де їх життю та здоров'ю загрожує небезпека, визнано неприпустимим [46, с. 99]. Наступні категорії осіб не можуть вважатися біженцями: - «Економічні біженці», тобто особи, які залишили свою країну з економічних причин; - «Екологічні біженці» («техногенні біженці»), тобто особи, які були змушені залишити своє місце проживання (переїхавши в межах своєї країни або перетнувши її кордон) належним чином до різкого погіршення стану навколишнього середовища, екологічних катастроф або несприятливих наслідків техногенний розвиток; - жертви стихійних лих; - особи, які вчинили

злочини проти миру, військові злочини або злочини проти людства; - особи, які мають раніше вчинили не політичний злочин за межами країни, яка їх призначила притулку і до того, як їх прийняли до цієї країни як біженців; - особи, які мають вчинив інші дії, що суперечать цілям та принципам ООН [12].

В Україні діють вищезазначені міжнародно-правові акти, що встановлюють статус біженця на міжнародному рівні були ратифіковані Законом «Про приєднання України до Конвенція про статус біженців та Протокол про статус Біженців Біженці »у 2002 р. [12, с. 282]. Основні документи, що визначають поняття «біженець» на міжнародному рівні і закріплюють права і статус біженців ООН Конвенція про статус біженців 1951 р. Та Протокол про статус Російської Федерації Біженці 1966 року. Ці документи чітко визначають умови отримання біженця статус та їх права. Законодавство про біженців в інших країнах базується на цих міжнародних нормах інструменти.

Термін «біженець» вперше з'явився у міжнародному праві під час Другої світової війни. Повоєнна збройні конфлікти та інші надзвичайні ситуації, які спричинили та викликають масовість переміщення осіб з регіонів постійного проживання до інших, вимагають особливих міжнародно-правове регулювання статусу біженців, переміщених осіб та внутрішньо переселенців. Біженець має право на безпечний притулок. Однак міжнародний захист включає не лише фізичну безпеку. Біженці повинні отримувати принаймні однакові права і основна допомога як іншим іноземцям, які легально проживають, включаючи свободу думки, пересування та звільнення від катувань та принижуючого гідність поводження. Економічні та соціальні права застосовувати однаково. Біженці повинні мати доступ до медичного обслуговування, освіти та права на працю.

Чітко розуміти правовий статус біженця та внутрішньо переміщених осіб людині, необхідно відокремити два поняття «біженці» та «внутрішньо переміщені особи осіб ». Між цими категоріями людей існують суттєві відмінності, але також багато подібних функцій. Біженець також є внутрішньо переміщеною особою, але особливий особи категорія (відбувається зміна

території держави). Що відрізняє ВПО від біженців полягає в тому, що вони є результатом власної держави. У випадку ВПО може існувати великий розрив між дією та часом. Що стосується питань біженців і внутрішньо переміщених осіб виникають певні матеріально-правові питання, вирішення яких є покладено на міжнародне приватне право. Проблема біженців - це питання номер один у майже в кожній країні світу. Це явище набуло поширення після Другого Світового війна. У 1950 р. Почало функціонувати Управління Верховного комісара у справах біженців. У 1951 р. Була прийнята Конвенція ООН про статус біженців. У 1968 – а спеціальний протокол до цієї Конвенції. Згідно з конвенцією, біженець має громадянина характер (статус перебування), оскільки ця конвенція вирішує дві суперечливі проблеми. Перший Проблеми колізійного права включають такі положення:

а) Якщо біженець перебуває в одній із штатів своєї національності, то він або вона

«Стає» громадянином країни перебування та користується національним режимом;

б) Якщо біженець втік до третьої держави, громадянином якої він не є.

Тоді діє принцип ефективного громадянства - біженець обирає громадянство якої країни, серед усіх своїх громадянств, він буде використовувати. Потім він підлягає конфлікт інтересів з цією країною. Друге суперечливе питання полягає в тому, що біженці особливо користуються правами, які вони набули в державі, з якої втекли, перш ніж стати біженців. Біженець має два типи прав, яких не має іноземець: за ООН Конвенція, що стосується статусу біженців, біженцем є особа, яка залишила свою або її штат проживання або держава громадянства. Саме з цього і виникає перша особливість біженця впливає статус - право на притулок. Крім того, згідно з Конвенцією ООН про до статусу біженців у державі біженця біженцю потрібно забезпечити роботу, а якщо держава не може її забезпечити, вона повинна взяти біженця під варту (сплатити матеріал компенсація).

1.3 Соціологічні дослідження курдських біженців

Деякі дослідники вважають, що курди - один із найдавніших народів на Землі, утворився в горах Загрос. На думку деяких курдських інтелектуалів, поетичний історія народу сягає 6 століття до н. Курдський письменник Шафран Бідлісі визначає первісні землі стад від узбереж Перської та Ормузької заток до береги Середземного моря [історія]. Ще один представник курдської літератури, Фарс писав, що раніше курди мали різні політичні утворення: Королівство Росія Лулу (VI ст. До н. Е.) Та Королівство ЗМІ (700 р. До н. Е.) Були найвідомішими Курдська держава античності, яка не пережила 150 років до тиску Ахеменідів Персія. Правителі Персії використовували курдів для боротьби зі своїми ворогами. У середні віки, Кардистан входив до складу Арабського халіфату, і курди відігравали важливу роль у політичне, соціальне, духовне та культурне життя мусульманської імперії. Сьогодні курди - це одне ціле найбільших розділених націй та найбільшої нації у світі без держави.

Курди, як відомо, є найбільшою етнічною групою без власної держави. Близько 25-35 мільйонів курдів проживає в Туреччині, Ірані, Іраці, Сирії та Вірменії. Спільний доступ «Курдизм» у ширшому розумінні (курд. - «Курдієті»), водночас курди – це традиційно поділяється за ідеологічним, політичним, соціальним вимірами, а також особистим ворожість - як у відповідних державах, в яких вони проживають, так і в усьому Курдистані.

Курди є основним і корінним населенням сучасного Курдистану, одним з найдавніші народи Східної Азії. Хоча, на думку відомого дослідника курдської мови дослідження В. Нікітіна, «якщо ти хочеш знати країну, населену курдами, ти не можеш бути мотивовано лише назвою Курдистан, умовний термін, який змінюється з часом і [33, стор. 14]. Використання терміна «курдський регіон» вважається більш доцільним [33, с. 53].

Курдська проблема на початку третього тисячоліття стала найбільшою гуманітарна катастрофа у глобальному масштабі. Йдеться про гноблення та дискримінацію призводять до знищення однієї з найдавніших етнічних груп, носіїв значної культурну спадщину. Вирішення цієї проблеми забезпечує широке

поле діяльності для багатьох правозахисних організацій. Як відомо, право будь-якого народу - вільно здійснювати своє економічний, соціальний, культурний та політичний розвиток, як це декларується в резолюціях ООН.

Висновки до першого розділу

Підсумовуючи розгляд теоретичних матеріалів, можна констатувати наступне: По-перше, є тенденції подальшого ефективного розвитку наукових знань про міграцію, що дозволяє більш ефективно регулювати цей процес. По-друге, загалом, міграційні потоки, безсумнівно, є загальноприйнятим типом суто соціальних процесів, однак слід зазначити, що на сьогоднішній день не існує універсальних критеріїв для типологія різних теоретичних підходів до вивчення міграційних процесів. По-третє, накопичені знання про природу, види, наслідки міграція тощо, включаючи новітні міграційні процеси, створюють підстави для розрізнення спеціальна соціологічна теорія - соціологія міграції. Першим кроком у цьому напрямку є розвиток російської дослідниці Т. Юдіної. Однак на сьогоднішній день не існує єдиної соціологічної теорії міграції. Тільки певні праці соціологів з деяких питань міграції, актуальні проблеми масових рухів певних категорій мігрантів та соціальних спільнот. Вчені обох перед іноземною та українською соціологією стоїть завдання розвитку та вдосконалення соціологічна теорія міграції.

РОЗДІЛ 2. СТАН І ПРОБЛЕМИ КУРДСЬКИХ БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ

2.1 Соціально-демографічний портрет курдів-біженців

Курди, як відомо, є найбільшою етнічною групою без власної держави. Близько 25-35 мільйонів курдів проживає в Туреччині, Ірані, Іраці, Сирії та Вірменії. Спільне використання в ширше розуміння «курдизм» (курд. - «Курдієті»), в той же час курди традиційно поділяється за ідеологічним,

політичним, соціальним вимірами, а також особистим ворожість - як у відповідних державах, в яких вони проживають, так і в усьому Курдистані.

Курдська ідентичність, суспільство та політика зазнали сильного впливу уряду проєкти в країнах, в яких вони живуть. Багато курдських націоналістів можуть мріяти великого незалежного Курдистану. Але вимагає ширших прав та автономії від Курдські політичні партії традиційно були спрямовані на держави, в яких вони проживають.

Після закінчення Першої світової війни її переможці обіцяли курдам створення власної держави. Але Севрський мирний договір, який це передбачав, врешті-решт був скасовано новою турецькою державою, яка виникла з руїн Османської імперії.

Молода Туреччина зіткнулася з опозицією світських та релігійних лідерів курдської мови райони, які прагнули захищати свої інтереси в умовах централізації державної влади. З моменту заснування республіки в 1923 році до 1938 року в Туреччині відбулося 18 повстань, 16 з яких стосувалися курдів. З 1938 р. Туреччина не займалася курдськими повстаннями до Курдистану Робоча партія (РПК) розпочала повстанський рух у 1984 році. Туреччина могла контролювати Курдський націоналізм у власних межах - шляхом асиміляції, кооптації, керуючись принцип «розділяй і володарюй» та застосування сили. Але вона не змогла зробити те саме з

Курди, що мешкають за межами Туреччини.

Глобальні соціально-політичні зміни, що відбулися на рубежі століть в першу чергу вплинуло або вплинуло на міграційне ставлення до стаціонарного населення. Однак дослідження цього періоду мали суттєві недоліки. По-перше, дослідження були підтверджувальний характер і практично не містив узагальнень, які могли б стати основою для вирішення «кризових» міграційних процесів. По-друге, практично не було досліджень міграції процеси щодо їх взаємодії з новими ринковими економічними механізмами. По-третє, не було припливу нових молодих дослідників у цій галузі науки [21, с.150-166]. Сучасний Близький Схід завжди був ареною суперництва між основними країн

і, як результат, стала однією з найгарячіших точок у світі. Зокрема нестабільною є територія, заселена курдами, де спостерігається цілий спектр гострих проблеми - геополітичні, національні, економічні, соціальні. Без вирішення курдської Проблемі важко уявити вирішення конфліктів на Близькому Сході та в Кавказ. Курди - один з найдавніших народів на Близькому Сході, з історією 2500 років. Курдистан, компактний курдський регіон на південному заході Азіатського континенту, була розділена між чотирма країнами Близького Сходу (Туреччиною, Іраком, Іраном та Сирією).

На сьогодні курди - одна з найбільших етнічних груп у світі (понад 30 мільйонів), позбавлені права на самовизначення та державний суверенітет. У цьому контексті національно-визвольний рух курдів став чинником, який впливає не тільки на політичне життя країн Західної Азії, де проживають курди, а також динаміка міжнародні відносини на Близькому Сході загалом. Курдське питання є певною мірою а чинник міжнародної політики, враховуючи тісне переплетення інтересів провідних держав у цьому геополітично ключовому регіоні та їхніх зусиллях використати цей фактор для досягнення своїх цілі.

Курди є основним і корінним населенням сучасного Курдистану, одним з найдавніші народи Східної Азії. Хоча, на думку відомого дослідника курдської мови дослідження В. Нікітіна, «якщо вони хочуть знати країну, населену курдами, вони не можуть УДК 327 (5-15) (= 222, 5), напр. Сінкевич, С.М. Попова 99 4 мотивувати лише ім'ям Курдистан, умовний термін, який змінюється з часом і простором, і тому він є необхідно шукати інший термін » [5, с. 14]. Використання терміна «курдський регіон» є вважається більш доцільним [16, с. 53].

В даний час курдів є щонайменше 30 мільйонів. Більшість курдів оселяються в Курдистанський регіон. Близько 2, 5 мільйонів курдів розкидані по Європі та Америці, де вони створили потужні та організовані громади.

Етнічні курди становлять значну частину населення Туреччини - близько 18%, хоча за офіційними даними Турецької національної ради, курдське населення становить 15,7% від загальної кількості населення Туреччини. На

відміну від турків, курди говорять англійською Індоевропейська мова. Курди живуть по всій Туреччині, але більшість мешкає на сході та в південний схід країни. Політика турецького керівництва щодо своїх курдських громадян була частим предметом міжнародної критики.

У серпні 1984 р. Робоча партія Курдистану (РПК) оголосила війну Туреччині чиновників, що триває і сьогодні. До 1999 р. РПК висувала найбільш радикальну вимогу проголосити єдиний та незалежний Курдистан, об'єднавши курдські території, які зараз входять до складу Туреччина, Іран, Ірак та Сирія. З 1999 р. РПК висуває вимоги, близькі та зрозумілі для більшості курдського населення, а саме: забезпечити автономію, зберегти національну ідентичність, практично прирівнюють курдів у правах до турків, відкривають національні школи та запроваджують телерадіомовлення курдською мовою.

В Ірані курди населяють резиденції Ілам і Керманшах (південні Курди: Келхурі, Фейлі, Лекі, Гурані, Авромані), Курдистан (Сорані) та Західний Азербайджан (Сорані та Курманджі), а також прилеглі райони Хамадан та Зенджан. Курдські поселення також розкидані майже у всіх інших частинах Ірану. Особливо великий Район компактного поселення курдів (переважно Курманджі) лежить на останній Півночі Хорасан, де шах Аббас I у XVII ст. Осіли войовничі курдські племена до захищати Хорасана від Туркменського та Хивинського ханств. Загалом їх близько 5, 5 мільйона курдів в Ірані.

Демографічні та інтеграційні процеси, що відбувалися в монархічному Ірані Сама по собі також вплинула на характер міжнаціональних відносин в Іранському Курдистані. До повалення шахського режиму, певне зближення національностей, що населяють Росію країну гарантувала політика іранського націоналізму. Він був спрямований на знищення традиційні форми соціальних відносин, що формують соціальну структуру та економіку, властиві капіталістичне суспільство, поширюючи іранські форми культури, впроваджуючи персидську мову у всі сфери життя і т. д. Водночас національні та культурні вимоги неперсидських народів були проігноровані. Соціально-політичне та економічне невдоволення іранських курдів, обмеження щодо їх

національно-державного статусу та інших причин викликали позови до влади, представники домінуючої етнічної групи (персійськомовні іранці), якими були пов'язані з етнокультурними наслідками інтеграційних процесів. Тим часом використання військових та репресивних установ дозволило режиму Шаха в цілому підтримувати певний баланс міжетнічних відносин.

Також в Іраку (з півдня на північ) є три курдські субетнози: південні курди Гурану, Сорані (поблизу Кіркука та Сулейманії) та Курманджі (поблизу Мосул), які населяють східну та північно-східну частини країни. Лише частина етнічна територія іракських курдів входить до складу автономного утворення Іракського Курдистану зі столицею в Ербілі. Загалом в Іраку проживає понад 5, 6 мільйона курдів. Ірано-іракська війна, яка може дати можливість курдам скористатися умови, створені внаслідок поглинання країнами Перської затоки одна одної, є лише загострила напруженість між основними курдськими угрупованнями.

На півночі Сирії проживає 3, 8-4 мільйони курдів, переважно Курманджі. Сирії Курдська меншина становить близько 15% населення. Сирійські курди живуть компактно в міські поселення - Камишлі, Кобані, Амуде, Деррік, Африн, Хемко. Після приєднання до Російської імперії Грузії (1801), а також до Гянджі, Карабахське і Шекінське ханства, деякі курди стали російськими підданими. Деякі з них сім'ї та племінні групи з'явилися на підросійському Кавказі також після російсько-Персидські війни (1804-1813, 1826-1828).

Це були або жителі тих населених пунктів, які за умовами договорів Гулістан (1813) та Туркманчай (1828) стали громадянами, або мігранти, які втекли до Азербайджану (частково до Вірменії) від утисків іранської та турецької влади і в пошуках найкращих пасовищ.

До кінця XIX століття курди масово мігрували з Туреччини та Ірану на Кавказ через неврожай та голод.

У 1937 р. Курди Вірменії та Азербайджану, а в 1944 р. Курди Грузії були депортовані в Казахстан та Середню Азію. У 1989-90 рр. Курди з Середньої Азії, Казахстану та Кавказу мігрували до (в окремі райони Краснодарського та Ставропольського крайов, Ростовської області та Адигеї). Серед країн

колишнього СРСР курди проживають в Азербайджані, Вірменії, Грузії, Туркменістані та Казахстані.

2.2 Перешкоди на шляху адаптації курдів-біженців

Курдська ідентичність, суспільство та політика зазнали сильного впливу уряду проєкти в країнах, в яких вони живуть. Багато курдських націоналістів можуть мріяти про великий незалежний Курдистан. Але вимагає ширших прав та автономії від курдів політичні партії традиційно були спрямовані на держави, в яких вони проживають. Після закінчення Першої світової війни її переможці обіцяли курдам створення власної держави. Але Севрський мирний договір, який це передбачав, врешті-решт був скасовано новою турецькою державою, яка виникла з руїн Османської імперії.

Молода Туреччина зіткнулася з опозицією світських та релігійних лідерів курдської мови райони, які прагнули захищати свої інтереси в умовах централізації державної влади. З моменту заснування республіки в 1923 році до 1938 року в Туреччині відбулося 18 повстань, 16 з яких стосувалися курдів. З 1938 р. Туреччина не займалася курдськими повстаннями до Курдистану Робоча партія (РПК) розпочала повстанський рух у 1984 році. Туреччина могла контролювати Курдський націоналізм у власних межах - шляхом асиміляції, кооптації, «розділи і правило» та застосування сили. Але вона не змогла зробити те ж саме з курдами, які мешкають на вулиці Туреччина.

Іракські курди завжди задавали тон курдському націоналізму, борючись з багдадським уряди протягом більшої частини ХХ ст. Після десятиліть війни іракські курди отримав квазідержаву на півночі Іраку. Врешті-решт це відбулося внаслідок двох очолюваних США військові походи в Ірак.

Регіональний уряд Курдистану має багато державних характеристик. Однак його інститути слабкі та розділені внутрішніми курдськими суперечностями. В Іракському Курдистані традиційно переважає колишній Курдистан Демократична партія Курдистану і Патріотичний союз Російської

Федерації Курдистан (PSK). Кожна з цих сил має свої воєнізовані воєнізовані підрозділи.

KDP править у містах Ербіль та Дахук, тоді як PSK та його реформаторська філія Рух Горран («Зміна») домінує над містом Сулейманія. PSK, у свою чергу, є поділеною на три основні групи [6].

Анкара з тривогою спостерігає за здобуттям іракських курдів на півночі Іраку в 1990-х та початку 2000-х, побоюючись поширення «ефекту доміно» на курдську меншину в Туреччині та розпад самого Іраку.

Однак до 2007 р. Іракський Курдистан, і зокрема Барзані, перетворився на ворога в союзника Туреччини. Частково Анкара отримала вплив на іракських курдів через широку економічну присутність у регіоні. Туреччина мала ефективний спосіб заблокував будь-який рух Іракського Курдистану до незалежності і зміг залучити

KDP у боротьбі з РПК.

Однак референдум про незалежність Іракського Курдистану у вересні 2017 року є напружені відносини між урядом регіону та Туреччиною, яка координує відповідь з Іраном та Іраком на перешкоду курдським амбіціям.

KDP і РПК є головними суперниками лідерства курдського націоналіста руху. PSK і Gorran ближче до РПК. Ці союзні зв'язки також екстраполуються на боротьбу в Сирії. KDP виступає на боці Туреччини у боротьбі з курдами Партія Демократичний союз (ДС) в Сирії та бойові дії Народних сил самооборони (ЗНС) крило. Натомість ПСК і Горран, які знаходяться ближче до Ірану, підтримують курдські сили в Сирії.

«Курдський політичний рух в Іраку розділений на різні крила, і ці політичні крила були розділені за зразком регіональних політичних сил, у тому числі Іран та Туреччина », - заявив курдський аналітик Камал Хомані з Іракського Курдистану.

Турецьке уявлення про безпеку зосереджується на РПК і придушенні будь-якого Курдський рух за автономію. З 1984 р. Відбулося військове протистояння

між турецькими штату та РПК призвело до загибелі понад 40 000 людей та вимушених переселення сотень тисяч людей [18].

Цей бурхливий конфлікт збільшив розрив між курдами, з одного боку, і турецька держава та суспільство з іншого. Кожен із приблизно 15 мільйонів курдів, які проживають у Туреччині, особливо члени релігійної громади та люди, інтегровані в турецьке суспільство, традиційно підтримують уряд в Анкарі. Робочу партію Курдистану очолює Абдулла Оджалан, який перебуває за ґратами і є вважається його прихильниками богоподібним філософом. РПК є не лише партизаном сили. Це транскордонний соціально-політичний рух з мільйонами прихильників та кількість споріднених організацій. РПК має окремі, але пов'язані сторони та їх озброєні крила в чотирьох частинах Курдистану, а також сильна присутність у курдській діаспорі.

До кінця XIX століття курди масово мігрували з Туреччини та Ірану на Кавказ через неврожай та голод. У 1937 р. Курди Вірменії та Азербайджану, а в 1944 р. Курди Грузії були депортовані до Казахстану та Середньої Азії. У 1989-90 рр. Курди із Середньої Азії, Казахстан і Кавказ мігрували до (в окремі райони Краснодару та) Ставропольський край, Ростовська область та Адигея).

Серед країн колишнього СРСР курди проживають в Азербайджані, Вірменії, Грузія, Туркменістан та Казахстан. Проблема курдських біженців та переміщених осіб виникла у 20-му році століття на Близькому Сході і триває і сьогодні. Курди (курд. كورد, Kurud) – це етнічна група в Західній Азії, в основному населяє регіон, відомий як Курдистан, який включає суміжні частини Ірану, Іраку, Сирії та Туреччини. Рухи курдів є вже відбувалися в межах Османської імперії під приводом придушення курдської мови повстання під час його правління на півночі Плодючого Півмісяця та прилеглих районах Гори Загрос і Телець. На початку 20 століття християнські меншини Османська імперія страждала від геноциду (особливо під час Першої світової війни та) Турецька війна за незалежність), і в той же час багато курдів, племена яких виступили проти турки були переміщені [32].

В Іраку придушення курдських прагнень до автономії та незалежності переросло у збройний конфлікт після повстання Махмуда Барзанджі 1919 року. Переселення людей стало найбільш серйозним під час іраксько-курдського конфлікту та паралельні програми арабізації режиму Баас, який прагнув очистити Ірак Курдистан з більшістю курдів. Десятки тисяч курдів переселились і втекли зони воєн після Першої та Другої курдських іракських воєн у 1960-70-х роках.

Ірано-іракська війна 80-х років, спочатку війна в Перській затоці на початку 90-х років, а також наступні заворушення в цілому створили кілька мільйонів в основному курдських біженців, які в основному знайшли притулок у Іран, тоді як інші розпорошені по курдській діаспорі в Європі та Америці. Іран Тільки надав притулок 1400000 іракських біженців, переважно курдів, яких було вислано з місць внаслідок війни в Перській затоці (1990–91) та наступних повстань. Сьогодні більшість курдського населення складають курдські біженці та переміщені особи та їх нащадки.

Висновки до другого розділу

В даний час існують реальні можливості для поступового вирішення курдської проблеми проблема. Однак необхідною умовою цього є підтримка курдського народу зусиллями світової спільноти. Іран, Ірак, Туреччина та Сирія намагаються, з одного боку з боку, використовувати курдський національно-визвольний рух для ослаблення один одного і закріпити свої позиції в регіональних міжнародних відносинах. Водночас вони тісно співпрацюють у придушеному визволенні рух. Вищезазначені фактори відіграють значну роль у диференціації курдів рух у країнах їх компактного проживання за змістом, масштабами, цілями та рівень свідомості політично активної курдської громади. І це, зокрема, дає підстави вважати, що курдська проблема буде важкий протягом тривалого часу, спричинить періодичні спалахи багатовекторної політичної діяльності [8, стор. 48]. Слід зазначити, що досвід іракського Курдистану

сьогодні є єдиним у регіону і має велике значення як реальний приклад вирішення курдської проблеми всередині одна країна.

РОЗДІЛ 3. ІМПЕРІЙНІ СОЦІОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ КУРДСЬКИХ ЛЮДЕЙ БЕЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ

3.1 Методологія емпіричного соціологічного дослідження

У ґрунтовному вивченні аналітичної та описової літератури з міжнародної міграції, опублікована в 1998 р. «Світи в русі. Щоб зрозуміти проблему Міжнародна міграція наприкінці тисячоліття, її автори Д. Массі, Д. Арандо, Г. Гюго, А. Ковачі, А. Пеллегріно та Е. Тейлор виділили сім теоретичних підходів до виникнення та розвитку міжнародної міграції.

Кожен із цих підходів - заснований на методах неокласичної макроекономіки, неокласична мікроекономіка, нова міграційна економіка, теорія сегментованості ринок праці, теорія світових систем, теорія соціального капіталу та теорія сукупні причинно-наслідкові моделі - не можуть поодиноці, окремо від інших, дати цінне наукове тлумачення. Складне явище як сучасні міграційні тенденції. Всі ці теорії автори стверджують, залишають мало місця для масового переселення, яке не має економічного характеру. В крім того, аналітики в основному розглядають мігрантів як єдиний тип [16].

Після перегляду існуючих підходів до міграції щодо п'яти активних системи міжнародної міграції наприкінці ХХ століття - Північна Америка, Західна Європа, Перська затока, Азіатсько-Тихоокеанський регіон, Південна Америка, Д. Мессі та його колеги роблять висновок, що теоретична ідея масового переселення «відмовляється надмірно матеріальні, механістичні моделі на користь більш динамічних підходів, що дозволяють приймати рішення на мікрорівень впливати на процеси на макрорівні, і навпаки» [21].

Ця тенденція слід вітати, оскільки це часто прагнуть дослідники, що працюють на різних рівнях аналізу пояснити поведінку тих самих мігрантів. Насправді різні теорії, що використовувались на сьогоднішній день при вивченні

міжнародної міграції, є не обов'язково взаємовиключні, вони просто аналізують різні розділи явище (на рівні однієї людини, сім'ї, на національному та міжнародному рівнях).

Інший дослідник, Тіллі, розвиває цю точку зору, стверджуючи, що «переважно ефективна міграційними одиницями були (і є) не окремі особи чи сім'ї, а групи людей, об'єднані знайомство, схожість та досвід роботи». Соціальні мережі, робить висновок Тіллі, є ефективний, оскільки спирається на налагоджені міжособистісні зв'язки, що мінімізують і рівномірно розподіляти ризики. Ч. Тіллі показує, що новітні історіографічні та соціологічні дослідження міграції зосереджуються на ролі соціальних мереж, котрі беруть свій початок у країни-мігранти і глибоко вкорінені в етнічних анклавів у країнах свого проживання [47].

Суперечка щодо вивчення міжнародної міграції за допомогою методів різні наукові дисципліни були продовжені К. Бреттеллом і Д. Холіфілдом в збірка «Теорія міграції: на стику різних дисциплін», опублікована в 2000 рік.

К. Бреттель, Д. Холіфілд та їх колеги оцінюють підходи та основні об'єкти дослідницької уваги, на яких орієнтовані різні дисципліни. Таким чином, антропологи вивчають соціальний та культурний контекст поведінки мігрантів, демографи орієнтація на динаміку зміни чисельності населення. Економісти вивчають економічний вплив міграції, історики вивчають досвід мігрантів, а правознавці - міграційне законодавство та політику. Політологи аналізують наслідки міграційної політики, соціологи прагнуть виявити джерела соціального капіталу та соціальні мережі. Деякі дисципліни, як правило, досліджують проблеми на макрорівні, тоді як інші заглиблюються у мікрорівні аналіз. Вищезгадані К. Бреттель та Д. Холіфілд вважають, що це необхідно розробити концепцію, щоб сформулювати теоретичні принципи, які б інтегрували різноманітність підходи та методи. Завдяки цьому їх концептуалізація міграції набуває особливості динамічного процесу, в якому дослідники приділяють менше уваги конкретним країнам походження та проживання мігрантів [7].

Для більш плідного вивчення методології дослідження імміграційних процесів, ми звернулися до наукових розробок, публікацій сучасних вчених Великобританії, Німеччина, Чехія, Польща, Іспанія. Як результат, тенденції в розумінні виявлено міграцію як впливове явище сучасних соціальних процесів. Наприклад, Демографія іммігрантської молоді Джеффри Пасселя: минуле, сьогодення та Майбутнє вивчає демографічні тенденції та прогнози серед американської іммігрантської молоді та фокусується на нових подіях серед молоді іммігрантів. Це прослідковує зміни за минуле сто років, аналізує прогнози чисельності населення до 2050 року та робить деякі спостереження про можливий вплив іммігрантського виміру на американське суспільство. Дж.

Пассель надає дані про правовий статус молодих іммігрантів та їх сімей, їх географічний розподіл і концентрація в США. Автор наголошує дві суттєві демографічні зміни. По-перше, іммігрантська молодь визначається як діти до вісімнадцять років, які є іноземцями або народилися в сім'ї іммігрантів. По-друге, хвиля імміграція, яка розпочалася в середині 1960-х, зробила дітей найбільш вільними та етнічно різноманітна вікова група в США. Ця зміна демографічної структури США молодь, ймовірно, поставить кілька викликів у найближчі десятиліття, включаючи вищу молодь рівень бідності, особливо серед іноземних дітей та дітей від незареєстрованих шлюбів.

Відомий український соціолог, дослідник міграційних процесів, Ірина Останне Прибиткова розглядає так: «Створюючи передумови для реалізації соціальної мобільності населення, міграційний процес впливає на трансформацію соціальна структура суспільства. Сприяє професійному просуванню мігрантів, змінам у їх статусні характеристики та спосіб життя, їх доходи та споживання. Міграція відіграє а більш активна роль у формуванні спільнот. І обмін інформацією. Крім того, в межах простору можливостей, складні процеси вирівнювання соціокультурного потенціалу іммігрантів здійснюються» [37, 168].

Олена Маліновська, відомий дослідник міграційних процесів в Україні, робить висновок, що позитивного впливу міграції на розвиток суспільства немає

відбуваються автоматично, але вимагає цілеспрямованої багатовекторної роботи окремих держав і міжнародного співтовариства в цілому. Тому важливість міграційної політики - як на національному, так і на регіональному та глобальному рівнях - зростає, його завдання стають складніші, а механізми реалізації займають чільне місце в уряді [21, с. 15]. Причини збільшення міжнародної міграції, а також зміни їх основних характеристик, є в першу чергу результатом глобалізації. Усунення перешкод для вільної торгівлі, збільшення політичної, економічної та соціальної взаємозалежності між державами, що виявляється у формуванні транснаціонального бізнесу і міжнародний ринок праці, інтернаціоналізація науки, освіти, інформації, безпрецедентний розвиток комунікацій, мали вирішальне значення для динаміки та обсяг міграції. У контексті глобалізації міжнародна міграція виступає одночасно як провокаційний момент і як результат глобальних змін [21].

3.2 Результати емпіричного соціологічного дослідження

Враховуючи соціальне значення імміграційних процесів, соціологи платять спеціально увага до них. Соціологічне дослідження «Курдські біженці в Україні» надало інформацію з основних напрямків проблеми: причини імміграції курдів в Україну, рівень освіти в рідній країні, наявність професії, можливість використовуючи раніше отриману освіту в приймаючій країні, роль освіти для біженців адаптація в країні перебування, рівень особистого запиту біженця про освіту, планування навчання дітей, труднощі, з якими стикаються діти біженці під час навчання, ставлення до української мови, рівень володіння українською мовою, рівень вживання української мови, соціальний портрет віку біженців, освіта, релігійна ідентичність, вид зайнятості, тип житла, сімейний стан, наявність дітей.

Першим питанням було визначення мети прибуття в Україну. Результати представлені в таблиці 1:

Чому ви приїхали в Україну?	%
Вже були друзі (родичі) і ми вирішили, що нас не буде поодинці	12
Була інформація, що в Україні ти можеш влаштуватися на роботу зазвичай	21
Україна близька до Західної Європи, тоді можна туди поїхати	5
Була інформація, що в Україні легко отримати статус іммігранта	8
Була інформація, що в Україні можна отримати якісну освіту і дешево	12
Я тут вчився, мені було добре, і я вирішив залишитися на	5
Це сталося випадково	42

Таблиця 1. Чому ви приїхали в Україну?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Основним завданням дослідження було визначити соціальний портрет біженця - стать, вік, освіта, релігійна ідентичність, тип зайнятості, тип житла, шлюб статус, наявність дітей. Біженці в Києві - цікавий випадок, що підтверджує деякі полемічні тези, висунуті такими дослідниками міграційних процесів, як Д.

Мессі, Д. Арандо, Г. Гюго, А. Ковачі, А. Пеллегріно, Е. Тейлор, К. Тіллі. Прихід іммігранти в Києві зумовлені чинниками, які виходять за рамки міркувань, пов'язаних із сподіваннями кращий заробіток у вузькому розумінні. Багато кийвських біженців прибули в Україну, щоб уникнути масові соціальні заворушення в їхній країні (про що свідчить нова міграційна економіка), хоча багато хто націлений на більший заробіток та економічні вигоди Європи (таким чином, підходить в неокласичну концепцію). мікро та макроекономіка). Київ став поселенням для іммігранти після руїн радянської автаркії виникли як незалежна Україна, яка почав інтегруватися в глобальні системи (що, отже, потрапляє на деякі позиції, теорії сегментованого ринку праці та світових систем). Однак міграція до Києва теж була сприяли соціальні контакти, встановлені в попередні періоди (згідно з теорією соціальний капітал). Нарешті, слід зазначити, що поява курдської громади мігрантів в українській столиці не можна пояснити опорою лише на одну концепцію (що дає підстави застосовувати методи, запропоновані теорією сукупної причинно-наслідкової моделі) [37].

Цей новий підхід видається особливо актуальним, коли йдеться про «нетрадиційні» переселенців у Києві. Традиційний аналіз ринку праці навряд чи можна успішно застосувати до вивчення курдської громади, для якої Київ може бути лише проміжним пунктом на довгій дорозі до Європи. Г. Бреттелл, Р. Холіфілд та їх колеги заперечують проти розуміння міграції як постійного переміщення з одного конкретного місця проживання до іншого. Академічна література зазвичай недооцінює той факт, що мігранти, як історія шоу, досить часто сприймають своє поселення в будь-якій новій громаді просто як тимчасове зручний для них. Часто, проживаючи в новій країні, вони вважають це тимчасовим місце проживання, навіть коли життя розвивається таким чином, що це місце проживання стає для них постійним [7].

Результати нашого соціологічного дослідження певним чином редагують усталені наукові думка. Ієрархія мотивації вибору України для життя така: результати представлені в таблиці 2):

Я тут вчився, мені було добре, і я вирішив залишитися	42
Вже були друзі (родичі) і ми вирішили, що нас не буде поодинці	21
Була інформація, що в Україні можна отримати якісну освіту і дешево	12
Україна близька до Західної Європи, тоді можна туди поїхати	5
Була інформація, що в Україні легко отримати статус іммігранта	5

Таблиця 2. Ієрархія мотивації вибору України на життя

Відповідно, виходячи з отриманих результатів, можна стверджувати, що основна причина для пошуку статусу біженця в Україні є освіта, яка, у свою чергу, сприяла позитивному оцінка українського суспільства і вплинула на рішення жити в цій країні. Це результат може бути підтверджений статистикою Держкомстату щодо причин для в'їзду іноземців до наших країн.

Отримати освіту		Робота		Постійне проживання	
Росія	3474	Росія	2152	Росія	2776
Марокко	200	Туреччина	276	Туреччина	239
Польща	175	Сербія	51	Молдова	209
Єгипет	79	Азербайджан	33	Литва	106
США	72	Узбекистан	23	Азербайджан	75
Узбекистан	42	Сирія	18	Латвія	64
Туніс	41	Казахстан	14	Польща	56
Казахстан	39	Вірменія	14	Молдова	47

Грузія	26	Болгарія	10	Мозамбiк	45
Білорусь	25			Узбекистан	37
Туркменiстан	23			Китай	33
Нiгерія	23			Вiрменія	27
Азербайджан	20			iзраїль	26
iрак	20			iрак	21
Туреччина	18			Білорусь	19
Кувейт	18			Туркменiстан	17
Лiван	17			iндія	16
Сирія	17			В'єтнам	15
Таджикистан	16			Киргизстан	15
iндія	15			Естонія	15
Казахстан	14			Нiмеччина	14
Нiмеччина	10			Єгипет	12
				США	12
				iталія	10

Таблиця 3. Державний комiтет статистики щодо причин в'їзду iноземцiв в наші країни.

* http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/menu/menu_u/ds.html

Статистика в'їзду в Україну з метою роботи не є суттєвою в порівняння з метою дослідження. Інтенсивність мотивації «здобути освіту» і «ПМЖ» майже симетричні. Причина «Була інформація що в Україні можна отримати якісну освіту і недорого»- 11%, не домінує і знаходиться на четвертому місці в ієрархії, але його можна вважати додатковим до освітня мотивація переїзду в Україну.

Наступними результатами буде оцінка соціологічного портрета біженця.

Яка ваша освіта?	%
Початкові (до 9 класів)	0
Вторинні	18
Середній спеціальний (коледж)	8
Вище або незавершене вище	72
Інші	2

Таблиця 4. Яка ваша освіта?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

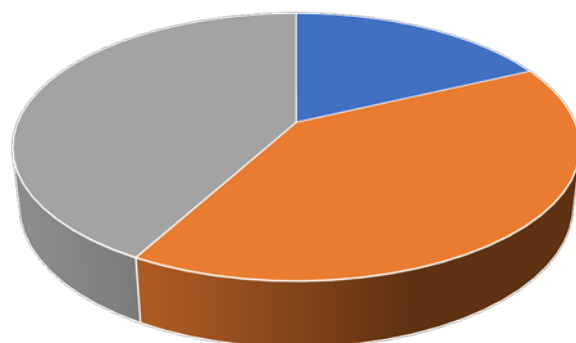
Дані, отримані з питання «Яка у вас освіта?», В певним чином підтверджують припущення, що сьогодні освіта є головним «стимулом» для прибуття іммігрантів в Україну. 72% іммігрантів мають вищу освіту, і це дуже ймовірно, що освіта здобута в Україні.

Чи хотіли б Ви отримати вищу або середню спеціальну освіту в Україна?	%
Так, я хотів би	18
Ні, я б не хотів	40
Важко відповісти на	42

Таблиця 5. Чи хотіли б Ви отримати вищу або середню спеціальну освіту в Україні?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Чи хотіли б Ви отримати вищу або середню спеціальну освіту в Україні? %

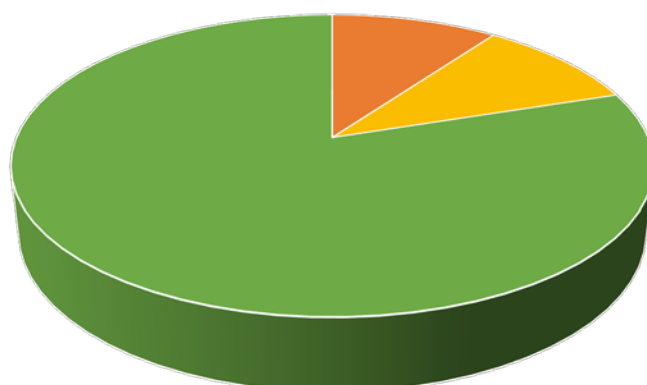

■ Так, я хотів би ■ Ні, я б не хотів ■ Важко відповісти на

Якщо так, то який?	%
Вторинні	10
Вторинні спеціальні	10
Вища	80

Таблиця 6. Яку освіту ви хотіли б отримати?

Якщо так, то який? %

■ Вторинні ■ Вторинні спеціальні ■ Вища

	%
Якщо ви маєте вищу або середню спеціальну освіту, за якою спеціальністю?	
Економічна	12
Фінансові	1
Хімічно - інформаційні технології	16
Педагогічна	12
Будівництво	6
Електрична	4
Журналістика	5
Медицина	32
Інші	2

Таблиця 7. Якщо ви маєте вищу або середню спеціальну освіту, за якою спеціальністю?

Відповіді на питання дослідження «Якщо у вас вища або середня спеціальність освіти, то за якою спеціальністю? » показати домінування спеціальності «медицина» 33%, і це певним чином класичний результат, адже

найбільший відсоток іноземців завжди хотів отримати медичну освіту в Україні. На другому місці – спеціальність «Інформаційні технології», і це результат інноваційних змін на ринку праці в Україні та у світі.

Якщо ви маєте середню спеціальну або вищу освіту, чи працюєте ви в Україні за вашою спеціальністю?	%
Так	15
Ні	85

Таблиця 8. Якщо у вас є середня спеціальна або вища освіта, чи працюєте ви в Україні за вашою спеціальністю?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Цей результат потребує подальших досліджень, як пояснення того, що дані, отримані в відповідь на «Якщо ви не працюєте в Україні за раніше отриману спеціальність, то чому?» порушувати певні питання. Якщо третина спроби

іммігрантів мають соціально впорядкована професія - медицина, і більшість досліджених 55% відповідають, що «моя спеціальність низькооплачуваної в Україні », можна припустити, що по-перше, респонденти не були щирі у своїх відповідях, а по-друге, в Україні На ринку праці існує конкуренція із застосуванням статусу іммігранта, і по-третє, існування такої роботи, де іммігранти домінують як роботодавці (скажімо, реальні ринки).

Якщо ви не працюєте в Україні за раніше придбаною спеціальністю, то Чому?	%
Українські роботодавці критично ставляться до освіти моєї колишньої країни	1
Моя освіта не може конкурувати на ринку праці в Україні	18
Моя спеціальність не затребувана в Україні	27
Інше - «моя спеціальність низькооплачувана в Україні»	54

Таблиця 9. Якщо ви не працюєте в Україні за раніше придбаною спеціальністю, то чому?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

До аналізу цього результату ми додамо наступне: дослідження англійської мови соціологи Ентоні Хіт та Кетрін Ротон «Друге покоління у Західній Європі Європа: освіта, безробіття та професійний рух », проведена у десяти західних країнах Європейські країни і присвячені освіті та ринку праці другого покоління іммігрантів, показують, що іммігранти залишаються особливо вразливими до освіти, доступу до ринку праці та досягнення професійних навичок. Недоліків найбільше це очевидно на ранніх етапах шкільної кар'єри, але в деяких країнах біженці мають вищий рівень показники професійних досягнень, ніж більшість однолітків із подібними тестами. Вступ до праці ринку є особливою проблемою для більшості біженців, де існують значні обмеження щодо працевлаштування [14].

Наступні питання «Якщо у вас середня спеціальна або вища освіта, чи допомагає це ти?» та «Чи вважаєте ви, що для вас корисно мати середню, спеціальну чи вищу освіту людина, якщо вона приходить до іншого суспільства і планує жити в ньому?» були включені до анкети для вивчення думки біженців про роль освіти для життя в інше, неродне соціальне середовище. Передбачалося, що визнання позитивної ролі освіти для адаптації біженців у приймаючому суспільстві, для спілкування можливості для кращого місця на ринку праці дозволять зробити висновок, що освіта – це напрям міграційної політики, що дозволить уникнути труднощів із появою такої значущим в перспективі соціальної групи як біженців.

Як ви вважаєте, чи є середня спеціальна чи вища освіта корисно для людини, якщо вона приходить до іншого суспільства і планує жити в ньому, це:	%
Дуже важливо	78
Важливо	7
Важко відповісти	4
Не важливо	9
Зовсім не важливо	1

Таблиця 10. Чи вважаєте ви, що наявність середньої спеціальної чи вищої освіти є корисно для людини, якщо вона приходить до іншого суспільства і планує жити в ньому?

Як видно з таблиці, більшість респондентів (84%) вважають доступність освіти (середньої спеціальної чи вищої освіти) важлива і дуже важливо для людини, яка приїжджає жити в інше суспільство. Чому і як освіта важлива для іммігрантів? Інформацію щодо цих питань ми отримали в наступному відповіді при аналізі пріоритетів «що допомагає».

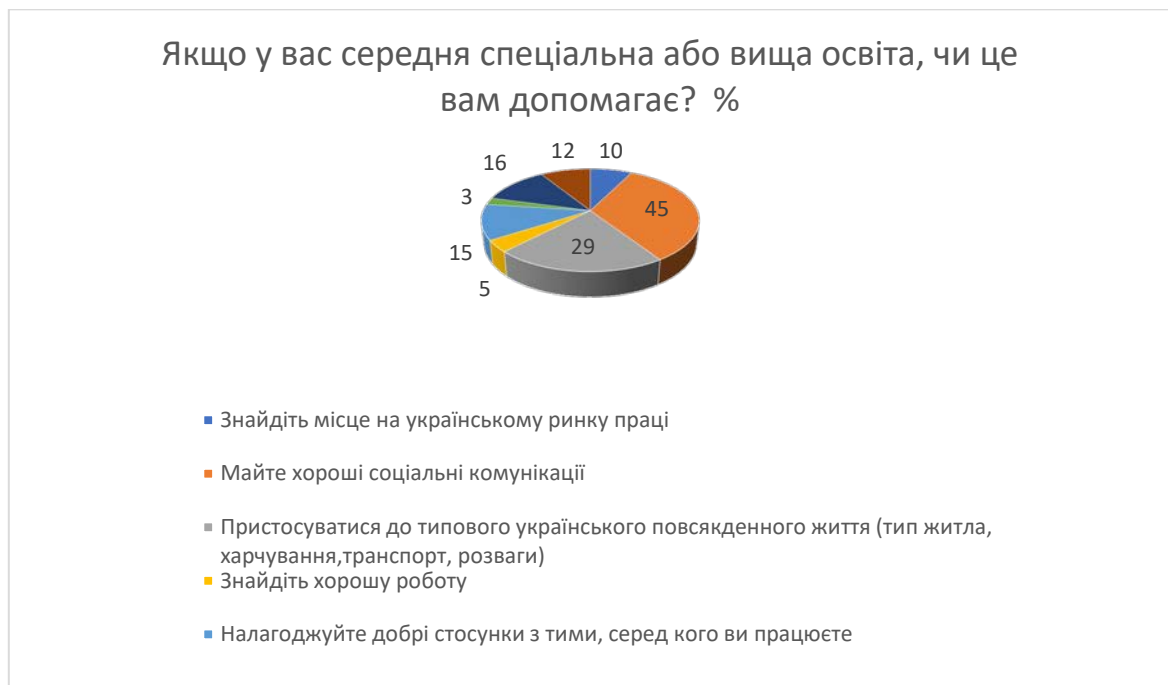
Як бачите, за результатами більшість респондентів (84%) вважати важливим наявність освіти (середньої спеціальної чи вищої освіти) і дуже важливо для людини, яка приїжджає жити в інше суспільство. Чому і як освіта важлива для біженців? Ми отримали інформацію щодо цих питань у наступні відповіді при аналізі пріоритетів «що допомагає».

Якщо у вас середня спеціальна або вища освіта, чи це вам допомагає?	%
Знайдіть місце на українському ринку праці	10
Майте хороші соціальні комунікації	45
Пристосуватися до типового українського повсякденного життя (тип житла, харчування, транспорт, розваги)	29

Знайдіть хорошу роботу	5
Налагоджуйте добрі стосунки з тими, серед кого ви працюєте	15
Хороші стосунки з сусідами	3
Вміти спілкуватися з урядовцями	16
Вмійте спілкуватися з друзями своїх дітей	12

Таблиця 11. Якщо у вас є середня спеціальна або вища освіта, чи це вам допомагає?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Побудова ієрархії відповідей респондентів на питання про те, як освіта допомога біженцям у приймаючій країні дала такий результат:

Якщо у вас середня спеціальна або вища освіта, чи це вам допомагає?	%
Майте хороші соціальні комунікації	45
Пристосуватися до типового українського повсякденного життя (тип житла, харчування, транспорт, розваги)	29

Вміти спілкуватися з урядовцями	16
Налагоджуйте добрі стосунки з тими, серед кого ви працюєте	15
Вмійте спілкуватися з друзями своїх дітей	12
Знайдіть місце на українському ринку праці	10
Знайдіть хорошу роботу	5
Хороші стосунки з сусідами	3

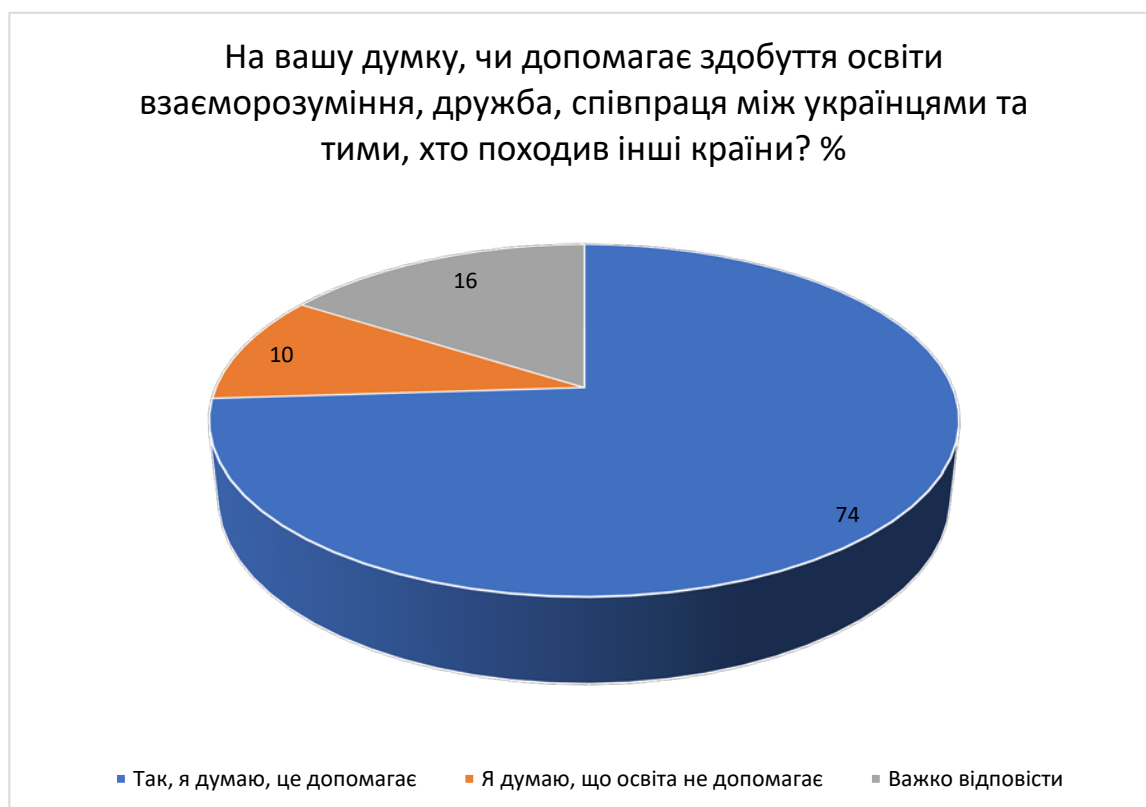
Таблиця 12. Якщо у вас є середня спеціальна або вища освіта, чи це вам допомагає?

Питання про те, чи допомагає освіта іммігрантам налагодити спілкування в приймаюче товариство було задано в іншій анкеті. Акцент робиться на взаємному порозуміння, дружби, співпраці між українцями та тими, хто походить інші країни.

На вашу думку, чи допомагає здобуття освіти взаєморозуміння, дружба, співпраця між українцями та тими, хто походить інші країни?	%
Так, я думаю, це допомагає	74
Я думаю, що освіта не допомагає	10
Важко відповісти	16

Таблиця 13. На вашу думку, чи допомагає здобуття освіти взаєморозуміння, дружба, співпраця між українцями та тими, хто приїхав з інших країн?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

«Так, я думаю, це допомагає», - сказали 74%. Але 10% сказали: «Ні, я не думаю, що освіта допомагає», і 16% не змогли відповісти на це запитання. Важко коментувати такий результат, ми можемо лише припустити, що ці респонденти мали негативний досвід співпраці, спілкування з українцями, і не дійшло до взаєморозуміння.

Щоб з'ясувати роль освіти в приймаючому суспільстві, ми задали питання в анкета про оцінку освіти іммігрантами, яку вони отримали у своєму заміській будинок.

Як ви думаєте, чи можна досягти успіху в Україні на основі освіти, яку ви отримали у своїй країні?	%
Так, ви можете	54
Ні, ви не можете	32
Важко відповісти	14

Таблиця 14. Чи вважаєте Ви можливим досягнення успіху в Україні на основі освіти, яку ви отримали у своїй країні?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

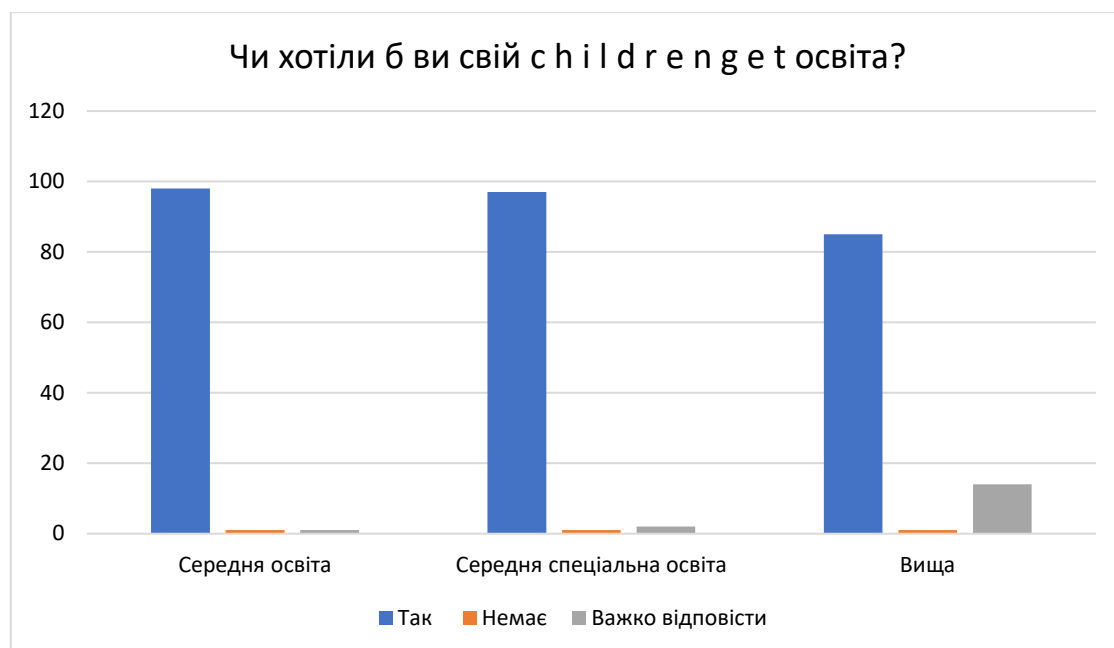
Зазначимо, що більше третини респондентів відповіли, що для успіху на основі освіти, яку вони отримали в рідній країні, неможливо. Але це слід зазначити, що майже 60% респондентів вважають це можливим. Головне в цьому Результатом є те, що іммігранти визнають унікальну роль освіти в житті людини. І Англійські соціологи, які вивчають проблеми адаптації біженців, зазначають, що біженці особливо вразливі в галузі освіти, доступу до ринку праці та набуття професійних навичок. Недоліки найбільш очевидні з результатів тестів на ранніх етапах шкільної кар'єри [26].

Іммігранти добре знають, що їхні діти зможуть досягти успіху в приймаючому суспільстві, якщо на «ранніх етапах шкільної кар'єри» вони отримують освіту в загальній та якійсій освіті зокрема.

Чи хотіли б ви щоб ваші діти здобули освіту?	Так	Немає	Важко відповісти
Середня освіта	98	1	1
Середня спеціальна освіта	97	1	2
Вища	85	1	14

Таблиця 15. Чи хотіли б ви, щоб ваші діти здобули освіту?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

У цих таблицях представлені наміри респондентів надати 92% вищої освіти діти.

Якщо у вас є діти шкільного віку, де вони навчаються?	%
У типовій українській школі	18
У приватній школі	18
У гімназії	37
В ліцеї	12
У коледжі	9
В університеті	6

Таблиця 16. Якщо у вас є діти шкільного віку, де вони навчаються?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Де вивчають дітей біженців з нашої вибірки? Більшість відповіла на це у гімназії такий самий відсоток тих, чії діти навчаються в типовому Українській школі та в приватній школі. На третьому місці однаково - в середній школі і коледж. І останнє місце в університеті. Особливо в цій інформації нічого дивного. Чи можете ви пояснити невеликий відсоток дітей, які відвідують університет? той факт, що домінуючий вік наших респондентів - до 40 років.

Скажіть, будь ласка, з якими труднощами стикаються ваші діти під час навчання у Українська школа?	
Труднощі в оволодінні українською мовою	47
Труднощі у спілкуванні з учителями (діти їх бояться, не просити про допомогу, коли це потрібно)	2
Труднощі у спілкуванні з українськими студентами (ігноруйте, ні хочу грати, ображати, висміювати)	16
Труднощі в опануванні різних навчальних дисциплін	20
Булінг	13

Таблиця 17. Скажіть, будь ласка, з якими труднощами стикаються ваші діти під час навчання в Українська школа?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Як бачимо, труднощі, з якими стикаються діти, навчаючись українською мовою школи мають чітке визначення, і тому можна працювати над побудовою освітньої стратегії роботи зі шкільною аудиторією, яка включає дітей-біженців.

Але виникає питання, чому взагалі немає відповідей у версії «Труднощі спілкування з учителями (діти їх бояться, не просять допомоги коли потрібно)». Можна припустити, що питання видавалось респондентам провокацією щирість і вони не відповіли.

Зрозуміло, що українські вчителі мають дуже мало або взагалі не мають досвіду роботи з шкільною аудиторією учнів-біженців. Вчителів змушують і зобов'язані пред'являти необхідний зміст освітніх знань для біженців. Крім того, вчитель є передбачається можливість спілкування, взаємодії з іммігрантською аудиторією.

Освіта є дуже важливим напрямком в імміграційній політиці держави, як вона є фактором адаптації, засобом спілкування для інтеграції іммігрантів до приймаючого суспільства. Мова приймаючого суспільства відіграє дуже подібну

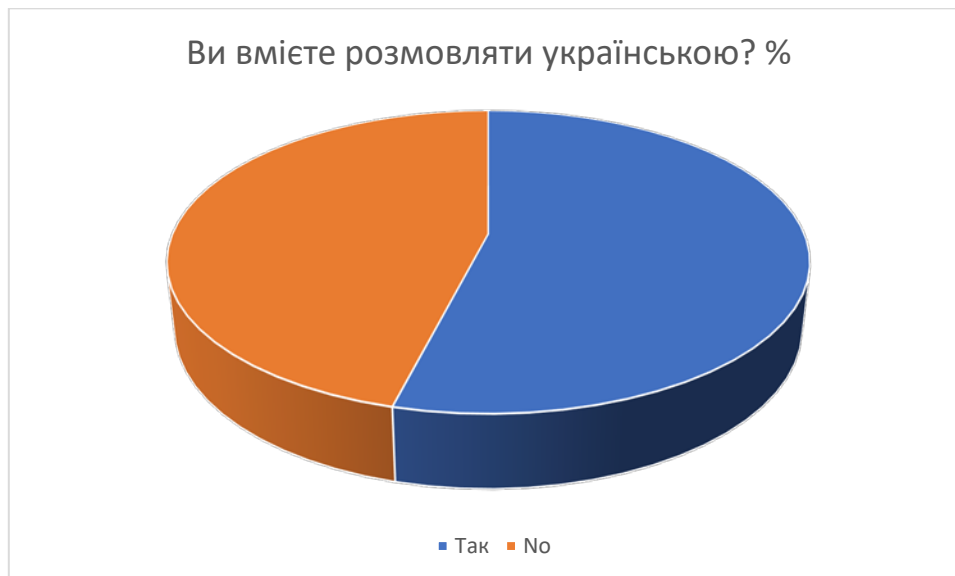
важливу роль. Опанування мови дозволяє іммігрантам посідати певне місце на ринку праці, щоб досягати успіху у своїй роботі, відчувати солідарність в іншій країні, уникати чогось повсякденного дискримінація.

На питання «Чи вмієте Ви розмовляти українською?» ми отримали позитивний результат. 56% від респонденти можуть говорити українською мовою. Це біженці, які передусім перебувають у змішаному стані шлюби, працюють в україномовному середовищі, хто будує раціональні життєві плани в країна, в якій вони перебувають. Будемо вважати, що 44% - це іммігранти, які перебувають на початку життя в Україні як біженців та проблема оволодіння українською мовою незабаром бути актуальним для них.

Ви вмієте розмовляти українською?	%
Так	54
Ні	46

Таблиця 18. Ви вмієте розмовляти українською??

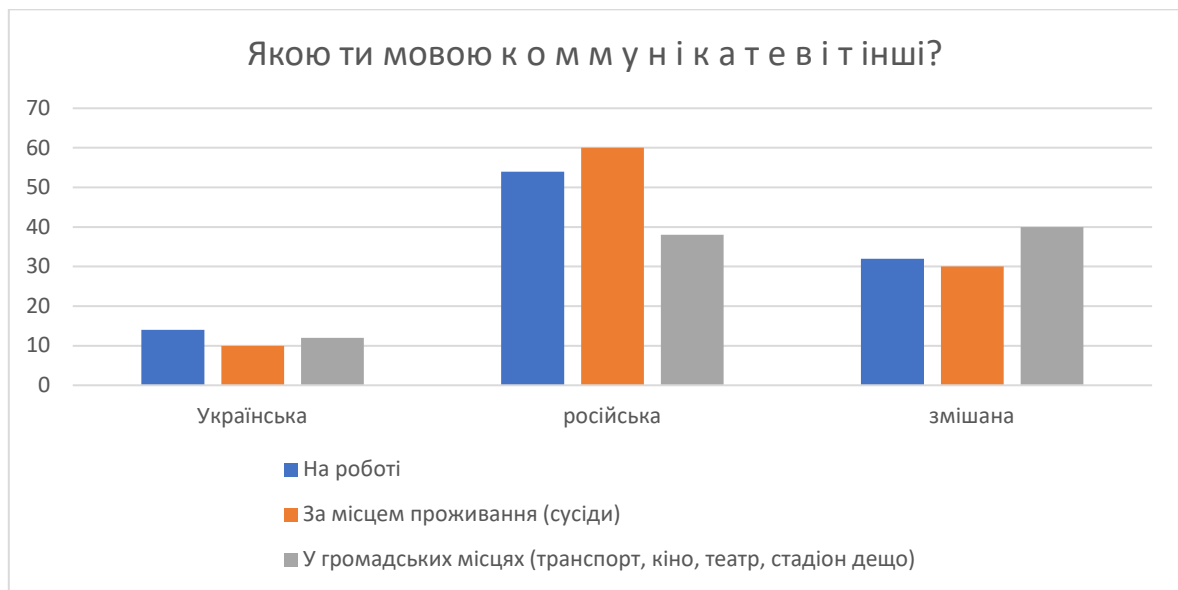
Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Якою мовою ви спілкуєтесь з іншими?	Українська	російська	змішана
На роботі	14	54	32
За місцем проживання (сусіди)	10	60	30
У громадських місцях (транспорт, кіно, театр, стадіон дещо)	12	38	40

Таблиця 19. Якою мовою ви спілкуєтесь з іншими?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

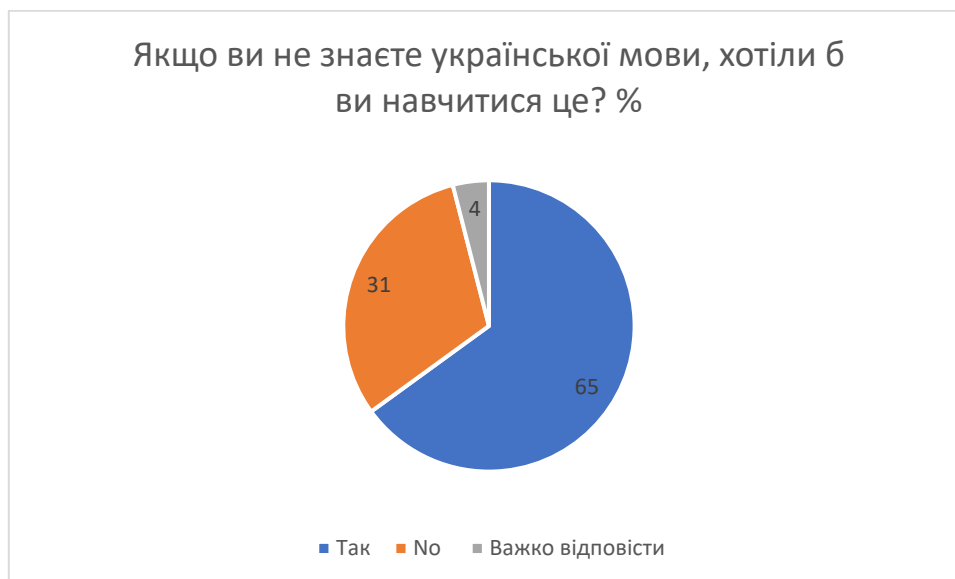
Відповіді на запитання «Якою мовою ви спілкуєтесь з іншими?» дали можливість зробити висновок, що більшість тих іммігрантів, які говорять українською, знають і розмовляти російською. Ось чому ми виявили, що 54% опитаних іммігрантів говорять російською, 32% змішаних та 14% українських. Точно така статистична послідовність коли спілкування за місцем проживання (сусіди): 60% російською мовою, 30% змішаною, 10% українською мовою. Та сама статистична послідовність у питаннях спілкування в громадських місцях

(транспорт, кіно, театр, стадіон): 38% російською мовою, 40% змішаною, 12% російською Український. Але виходячи з даних табл. 14 можна зробити позитивний прогноз про придбання українською мовою іммігрантів. На питання «Якщо ви не знаєте української мови, хотіли б ви навчитися?» 65% респондентів відповіли «так». Що стосується 31%, які відповіли «ні», це може припустимо, що це іммігранти, які не планують жити в Україні.

Якщо ви не знаєте української мови, хотіли б ви навчитися це?	%
Так	65
Ні	31
Важко відповісти	4

Таблиця 20. Якщо ви не знаєте української мови, чи хотіли б ви її вивчити?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

Серед тих респондентів, які хотіли б вивчати українську мову до питання «Чи готові ви платити за вивчення української мови?» Відповіли 50% "так". Зрозуміло, що останні 50% не хочуть вивчати українську за окрему плату. Це важко однозначно прокоментувати цей результат. Ми не маємо інформації про те, як біженці відповіли на це запитання 5 років тому, можливо, є позитивна тенденція. Але ми пропонуємо вважати цей результат позитивним і ще раз

підкресліть, що мова є чинником прискорення інтеграції біженців до приймаючого суспільства.

Ви готові платити за вивчення української мови?	%
Так	50
Ні	50

Таблиця 21. Чи готові ви платити за вивчення української мови?

Для більшої наочності ми пропонуємо схему:

соціальний портрет біженця (за результатами опитування): 54% чоловіків, 46% жінок, 62% - середній вік, 26% - молодь

12% - дорослі старше 50 років

100% - ісламська релігійна ідентичність

88% - одружені

12% - неодружені

76% мають вищу освіту

63% - підприємець

21% - домогосподарка

12% лікар

69% - власне житло

31% - оренда

100% мають дітей

39% мають 4 дітей і більше

27% мають 2 дітей.

Таким чином, іммігрантом в Україні є здебільшого чоловік середнього віку, одружений та має вищу освіту, зайнятий на різних рівнях бізнесу, з власним будинком, ісламська релігійна ідентичність, з дітьми, як правило, більше 2.

Висновки до третього розділу

Результати соціологічного дослідження щодо побудови соціального портрета Курдські біженці можуть бути предметом аналізу для оптимізації міграційної політики Українська держава. Справа в тому, що в Україну в основному приїжджають біженці середнього віку, і третина біженці молоді, припускає, що вони не будуть зайвими в українській праці ринку. Результат того, що більше половини біженців мають вищу освіту та знаходять Самі в такій діяльності, як підприємство, слід вважати позитивними. Зрозуміло, що Україна приваблива для іммігрантів із достатньо замовленим безкоштовним ринку праці, а також можливості для спілкування з усім європейським простором. Але навіть цей факт може позитивно вплинути на користь української держави.

ВИСНОВКИ

21 століття іноді називають століттям міграції. Перелітний рух, масштаби яких постійно зростають, а також напрямки та склад диверсифікуються, стали суттєвим фактором розвитку глобалізованої світ. Вони мають значний вплив на кількісний та якісний склад населення, економіка, політика, культура. Оскільки міграційна політика є значною мірою відповіддю на проблеми міграційних процесів, їх аналіз неможливий без розуміння особливості сучасної міграції. Сучасні міграційні процеси є складовою глобального розвитку світу. Створюють глобальні зміни у світі, які Зигмунд Бауманн назвав «текучою сучасністю» нові уявлення про світ, про нове комунікативне суспільство актуалізують переосмислення погляди та когнітивні межі для розуміння будь-якого (особистого, соціального) досвіду людей. В останні роки пильна увага всієї світової спільноти (як громадськості влади в усьому світі та різних міжнародних організацій) платить за забезпечення права і свободи людини і громадянина. Це наявність ефективного механізму для забезпечення прав і свобод людини і громадянина, що визначає демократичні та соціальна спрямованість держави. Держава не є всесильною над людиною; у своїй діяльності він повинен бути обмеженими, «зв'язаними» правами та свободами людини¹. Через численні випадки масовості міграція до інших країн через війни між державами, конфлікти міжнар характер, політичне переслідування, особливу увагу повинна приділяти відповідна громадськість влади забезпечити права і свободи таких категорій людей, як біженці. Термін «біженець» вперше з'явився в міжнародному праві після Першої світової війни, що вимагало належного правового регулювання правового статусу біженців, їх прав та обов'язки. Один з основних документів, що визначає поняття «біженця» як міжнародно-правовим терміном є Статут Міжнародної організації з питань біженців (1948). Згідно з цим документом, такими особами були визнані біженцями:

- жертви нацистського або фашистського режиму, або режими, які брали участь у світовій війні II на стороні фашистських режимів або жертв квіслінгу або подібних режимів, які допомагають фашистським режимам у боротьбі з певною категорією населення, незалежно від того, користуються вони міжнародним статусом біженців чи ні;

- Іспанські республіканці та інші жертви фалангістського режиму в Іспанії;

- Особи, які вважалися біженцями до початку Другої світової війни через расові, релігійні чи національні причини або через їх політичні вірувань.

Відповідно до Конвенції ООН про статус біженців (1951 р.), А біженцем є особа, яка через обґрунтований страх переслідування на підставі раси, релігії, національності, соціального статусу чи політичної думки, знаходиться за межами країни його або її країна. Громадянство і не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися таким захистом через такі страхи; або, не маючи певної національності та сутності за межами країни свого колишнього проживання в результаті таких подій, не може або небажання повертатися до нього в результаті таких страхів. Конвенція ООН про статус біженців (1951 р.) Має стати універсальним та фундаментальним міжнародним документом, який встановлює визначення поняття "біженець" у міжнародному праві. Пізніше саме це визначення поняття «біженець» було адаптоване до національного законодавства більшості країн, включаючи Україну. Головні досягнення цієї Конвенції є те, що вперше вона зосереджується не на групі людей ризик переслідування за етнічною ознакою (як це було до прийняття Конвенції), але на конкретну людину - біженців. Тобто Конвенція використовує індивідуальний підхід.

У Протоколі про статус біженців (1966) детально розкрито поняття "біженця" тимчасова основа. Потреба в цьому документі була зумовлена тим, що Конвенція стосовно статусу біженців (1951) мали два обмеження щодо визначення «Біженця», що створило значні перешкоди для вирішення проблем біженців, забезпечення їх прав і свобод на належному рівні:

- Тимчасові (право вважатися біженцем не поширювалось на осіб, які стали такими в результаті подій, що відбулися після 1 січня 1951 р.);
- географічний (ці події означають будь-які події, що мали місце в Європі до 1 січня 1951 р. або подій, що відбувалися в Європі чи деінде до 1 січня 1951 р.).

В Україні вищезазначені нормативно-правові акти, що визначають статус Російської Федерації біженців на міжнародному рівні та є універсальними, були ратифіковані відповідним Законом «Про приєднання України до Конвенції про статус біженців та

Протокол про статус біженців »(2002). Вищевказані документи є основними, що визначають поняття «біженця» в міжнародному рівні та закріпити статус і права біженців. Біженці на території своєї країни проживання разом з іншими категоріями населення (громадяни країни перебування, іноземці, особи без громадянства) користуються усім права людини, які мають універсальний характер і закріплені на міжнародному рівні. Забезпечення поваги та захисту цих прав людини є способом вирішення проблема біженців та спосіб її запобігання. У першому випадку це необхідно забезпечити належний захист прав людини в країні походження біженців перед очікуванням біженців для повернення до своєї країни громадянства або постійного проживання. У другому у цьому випадку мова йде про те, щоб громадяни певних штатів не мали обґрунтованості побоювання щодо можливого переслідування з певних причин. Наприкінці ХХ століття етнічний склад населення України почали зазнавати значних змін, ця тенденція зберігається і навіть посилюється в даний час століття. Окрім національних меншин, знайомих українцям, були й такі які раніше були відсутні або представлені лише окремими особами. Таких меншин немає типово для України, а тому їх інтеграція в українське суспільство цілком проблемний. Їхні представники приносять із собою нові конфесії, мови, звичаїв, традицій тощо, що вимагає нових підходів, яких можна було б уникнути або принаймні мінімізувати міжетнічні непорозуміння між новими українцями громади та корінної нації. Серед нових етнічних груп для українців були курди.

За офіційними даними, в даний час мешкає від 2000 до 3000 курдів Україна. Якщо економічна ситуація в нашій країні була більш сприятливою, то кількість емігрантів в Україну збільшиться в рази. Але наш інтерес саме до цього етнічна група пояснюється не тільки цією причиною. Україна має геополітичний інтерес до Близький Схід та вирішення курдського питання є одним із ключових моментів у вирішенні ситуація в регіоні.

Причинами появи біженців серед курдів є: затяжні боротьба проти ІДІЛ; релігійні конфлікти між сунітами та шиїтами; для та США, зберігаючи статус-кво у вирішенні курдської проблеми в середині Схід певною мірою корисний. Крім того, на міжнародному рівні виявляються такі дії:

- Для Туреччини курдське питання болюче як для внутрішньої, так і для зовнішньої країни політики. Протягом століть Турецький Курдистан був основним джерелом напруги а нестабільність внутрішньої політики Туреччини. Курдсько-турецький конфлікт ще більше посилюється з приходом до влади в Туреччині М. К. Ататюрка, оскільки турецькі курди почали зазнавати масових переслідувань з боку центральний уряд. Політика грубої асиміляції курдського населення переслідували.

- Курди в Сирії складають близько 10% населення країни, що є цілком високий. Ситуація курдів змінилася під час громадянської війни в Сирії, яка розпочався в 2011 році. У 2012 році лідери курдського національно-визвольного руху висловив бажання незалежного функціонування Сирійського Курдистану.

В даний час громадянська війна в Сирії триває, і ситуація стає напруженою через залучення до конфлікту зовнішніх сил.

- Іранські курди мають менше прав, ніж курди Туреччини, Іраку та Сирії, що багато в чому визначається релігійним фактором у протистоянні Сунітсько-шиїтський іслам та втручання зовнішніх сил в курдсько-іранську відносини.

- Іракський Курдистан на сьогодні є найуспішнішим прикладом курдської національно-визвольна боротьба за самовизначення та права Населення курдів. Іракський Курдистан є автономним утворенням у складі Іраку.

Таким чином, Конституція Іраку 2005 року передбачає курдську автономію здійснювати широкі повноваження. Нова конституція Іраку підтверджує федеральний принцип будівництва іракської держави, в якій курдський регіон стає суб'єктом федерація. Сучасна ситуація в країні вимагає негайного вирішення. Це можливо забезпечити рішення шляхом прийняття закону про внутрішньо переміщених осіб, координуючи зусилля між державними органами та організаціями, а також за підтримки НУО та волонтерів та співпраці з міжнародними організаціями. Міжнародний досвід і допоможуть розробитись Керівні принципи ООН з питань внутрішнього переміщення, затверджені в 1998 році адекватні інструменти державного управління. Настанови не є обов'язковим юридичним документом. Рекомендації включають захист проти мимовільного пересування, допомога при переїзді, гарантії безпечного повернення, переселення та реінтеграція, захист від дискримінації, пов'язаної з їх становищем, та захист прав і свобод відповідно до міжнародних та національних норм закон.

Держава несе повну відповідальність за створення умов, за яких права внутрішньо переміщені особи будуть захищені нарівні з правами всіх громадян, але з урахуванням особливих потреб, що виникли в результаті раптово переїзд. Результати соціологічного дослідження щодо побудови соціального портрета Курдські біженці можуть бути предметом аналізу для оптимізації міграційної політики Українська держава. Справа в тому, що курдські біженці в основному мають середній вік і складають третину іммігранти - це молоді люди, припускає, що вони не будуть зайвими в українському ринок праці. Результат того, що більше половини біженців мають вищу освіту та знаходять Самі в такій діяльності, як підприємство, слід вважати позитивними. Ясно що Україна приваблива і для біженців з достатньо впорядкованим вільним ринком праці як можливості для спілкування з усім європейським простором. Але навіть цей факт може працюють позитивно на користь української держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Abu-Lughod J. (1990): Restructuring the Premodern World-System, 237-286 p.
2. Blischenko E.P. (1992): Middle East and International Law, 264 p.
3. Blishenko E.P. (1992): Middle East and international law, 264 p.
4. Bordilovska O.A., Kuhta V.V. (2014): Models for resolving the Kurdish problem: the experience of four Middle Eastern countries, 397-403 p.
5. Boyd M. (1989): Family and personal networks in international migration: Resent developments and new agenda, 19 p.
6. Braychevska O., Volosyuk G., Malinovska O., Pilinskiy V., cPopson N., Rubl B. (2003): Non-traditional immigrants in Kyiv, 447 p.
7. Brettell C., Hollifield J. Migration theory : at the intersection of different, URL: disciplines.www.sociology.kpi.ua.
8. Castles S. (1985): Immigrant workers and class structure in Western Europe, 219 p.
9. Castles S. (1993): The age of migration. International Migration Movements in the Modern World, 307 p.
10. Castles S. (2000): International Migration, 270-271 p.
11. Chase-Dunn Ch. Hall Th. D. (1997): Rise and Demise: Comparing World Systems, 312 p.
12. Convention of Organizational Organizations of the Nation about the status of businessmen from 28.07.1951 Legislation of Ukraine, URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_011
13. Geddans E. (2003): Organization of society: Outline of the theory of structuration, 528 p.
14. Heath A., Rothon C. (2016): The second generation in Western Europe : Education, unemployment, and occupational attainment, 211-235 p.
15. Kazarev M.S. (1998): Kurdistan in the geopolitical aspect,
16. Kornienko O.O. (2015): Features of the current stage of international migration processes, 28-43 p.
17. Kava D. (1998): Regional and international aspect of the Kurdish problem, URL: <http://www.elib.org.ua>.

18. Kaftan A. (2003): Powder keg of the East: Kurds are the real power inside Iraq, 30-32 p.
19. Kokayko O. (2016): Kurdish national liberation struggle: the position of the United States and European countries, 34-38 p.
20. Krasachemko V. S. (2012): Current migration processes, camp, vimiri, development trends in Ukraine. Political bulletin, 96–101 p.
21. Ksiondzik N. (2002): With the homeland, but without the state: The Kurdish question at the turn of the millennium, 47-57 p.
22. Lazarev M.S. (1998): Kurdistan in a geopolitical aspect, 53-62 p.
23. Lazarev M.S. Kurds and the Kurdish question, URL: <http://www.edu-zone.net>.
24. Lazarev M.S. Kurds and the Kurdish question, URL: <http://www.edu-zone.net>.
25. Lazarev M.S: Kurds and the Kurdish question: <http://www.edu-zone.net>.
26. Lessard-Phillips, Li Yaojun (2017): Social Stratification of Education, 45-54 p.
27. Magomedova A. G. (2006): Economic and demographic aspects of external migration, 122 p.
28. Malinovska O. (2018): Migration policy: global context and Ukrainian realities, 15 p.
29. Massey D. (1993): Theories of International Migration: A review and Appraisal, 431-466 p.
30. Montgomery H. (2006): The Kurds in Syria: an existence denied, 819-820 p.
31. Montgomery H.(2006): The Kurds in Syria: an existence denied, 19-20 p.
32. Moyveenکو V.I. (2004): Internal migration of the population, 285p.
33. Nikitin V. (1964): Kurds: Progress, 432 p.
34. Passel J. (2011): Demographics of immigrant youth: past, present and future, 19-41 p.
35. Pilkington H. (1999): Post-Soviet Migration in the Context of Western Migration Theories / In a Voluntary and Compelled Movement. Post-Soviet migrations in Eurasia, 78-98 p.
36. Preobrazhenskaya N. M. (2005): Philosophical aspects of migration processes, 76-90 p.

37. Pribitkova E. (2009): Modern migration processes in Ukraine, 158 p.
38. Raihel Y. (2007): Kurdish map, 3 p.
39. Repetski V.M. (2015): International Public Law, 437 p.
40. Rybakovski L. L. (1987): Population migration: forecasts, factors, policies, 200 p.
41. Rybakovski L. L. (2001): Population migration. Issue 5. Stages of the migration process, 160 p.
42. Sinkevich E.G., Popova S.M. (2010): The Kurdish problem at the turn of the XX-XXI centuries, 98- 101 p.
43. Stansfield G. (2014): The Islamic State, the Kurdistan Region and the Future of Iraq, 1334-1337 p.
44. Stark O. (1991): The Migration of Labor, 167 p.
45. Szakola A. (2016): Russia finishes draft for new Syria constitution, [URL:https://now.mmedia.me/lb/en/NewsReports/567021-russia-finishes-draftfor-newsyria-constitution-report](https://now.mmedia.me/lb/en/NewsReports/567021-russia-finishes-draftfor-newsyria-constitution-report).
46. Terletski S. V. (2017): The principles of giving to the status of the bizhenets in Ukraine. Law of Ukraine, 98–101 p.
47. Tilli Ch. (1990-1992): Coercion, capital and European states, 328 p.
48. Vertyaev K.V., Zhigalina O.M., Ivanov S.M. (2013): Political processes in the Kurdish areas of Western Asia (Iraq, Turkey, Syria, Iran), 142 p.
49. Wallerstein I. (1987): Social Theory Today, 309-324 p.
50. Yudina T. N. (2006): Sociology of Migration: Textbook for Universities, 272 p.
51. Zaharchenko A.M. (2011): The policy of the USA, the EU and Russia in the context of the main security problems of the Middle East and its consideration in the policy of Ukraine, 56 p.
52. Zhigalina O.E. Kurds and the prospect of withdrawing US troops from Iraq, URL: <http://www.centrasia.ru>.
53. Zhigalina O.E. Turkish Kurds and Geopolitical Changes in West Asia Iraq, URL: [http:// www.iimes.ru/rus](http://www.iimes.ru/rus). 33-62 p.